

Giới thiệu Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!

Vì bị người bạn trai lâu năm phản bội mà Diệp Tâm đã buông thả bản thân qua đêm cùng với Lãnh Mục Hàn - tổng giám đốc giàu có, tài giỏi có tính cách lạnh lùng.

Sau đêm ân ái đó, Diệp Tâm bỗng biến mất như một người chưa từng hiện diện trên đời khiến cho Mục Hàn muốn tìm cũng không được.

Cuối cùng anh sẽ tìm thấy cô bằng cách nào? Mối quan hệ giữa hai người sẽ ra sao?

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Trích:

"Diệp Tâm, tôi biết em không thích tôi, nhưng không sao, chỉ cần em cho phép tôi đứng cạnh em, tôi nhất định có một ngày khiến em cũng sẽ thích tôi, như tôi thích em vậy"

"Diệp Tâm, chỉ cần là điều em muốn, Lãnh Mục Hàn này dù chết cũng cố gắng hoàn thành cho em"

"Diệp tâm, tôi yêu em mất rồi"

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hôm nay, là lão nương đá anh!

Au: Sát Sát

Chương 1: Hôm nay, là lão nương đá anh!

Diệp Tâm đi lòng vòng quanh khu nội y dành cho nữ trong một cửa hàng thời trang cao cấp. Cô tỉ mỉ lựa chọn bộ nội y nào gợi cảm nhất, quyến rũ nhất dành cho buổi tối nay.

Hôm nay là kỉ niệm ba năm yêu nhau của cô và Mộ Tư Hàm, cô muốn trao lần đầu tiên của mình cho hắn.

Chọn đi chọn lại cuối cùng cũng được một bộ đồ vừa ý, cô liền đem tới quầy thanh toán. Nhân viên bán hàng nhìn qua cô một lượt rồi tấm tắc khen:

"Chị thật có mắt chọn, bộ nội y này là mẫu mới nhất năm nay, mặc lên người chị chắc chắn sẽ rất hợp."

"Được rồi, thanh toán cho tôi đi."

"Vâng."

Lúc cô ra khỏi cửa hàng đã là xế chiều, vì muốn tạo sự bất ngờ cho Mộ Tư Hàm, cô liền nhắn cho hắn một tin:

"Tối nay em có việc bận về muộn, anh cứ về nhà trước đi nhé!"

Nhà mà Diệp Tâm nói ở đây chính là nhà của chung của cô và Mộ Tư Hàm, hai người dọn đến sống chung từ một tháng trước. Tuy vậy, cô và hắn vẫn chưa một lần đụng chạm thân thể, mỗi lần hắn muốn cô lại gạt đi.

Nghĩ đến tối nay, trong lòng Diệp Tâm lại ngập tràn hạnh phúc.

Tối đó

Cửa vừa mở, một đôi nam nữ quần lấy nhau không dòi, nhiệt độ nóng lên theo nhịp điệu của hai người.

Quần áo trên người đã bị cởi bỏ một nửa, từng nụ hôn quần quýt triền miên, tiếng rên khe khẽ của người phụ nữ phát ra nghe thật mê người.

"Hàm... Ừm... Em muốn anh..."

Vừa nói, cô gái vừa đưa tay kéo khoá quần tây của Mộ Tư Hàm xuống. Mộ Tư Hàm cũng không chịu được nữa, nhanh chóng kéo ra chiếc quần lót

dưới lớp váy, nhanh chóng đưa vật nam tính của mình xâm nhập vào nơi sâu thẳm nhất kia.

"Hàm... a... Anh thực tuyệt... a..." Cô gái vừa rên rỉ vừa đón nhận từng đợt ra vào của Mộ Tư Hàm khiến hắn càng hưng phấn hơn đâm vào ngày càng mạnh.

"A... Anh không sợ cô bạn gái của anh biết sao?"

"Sợ gì, cô ta tối nay về muộn, chắc chắn không biết được. Anh chán cô ta lắm rồi!"

"Vậy sao? Thế mà tôi lại không biết cơ đấy!" Giọng nói của Diệp Tâm lạnh lùng vang lên, cô từ nãy đến giờ chứng kiến cảnh ân ái này, mới thấu thể nào là "gian phu dâm phụ", thực vô cùng chướng mắt.

"Tâm Tâm, em nghe anh giải thích đã."

Chát! Cô tát hắn một cái thật mạnh, nói:

"Khỏi cần giải thích, hôm nay, lão nương chính thức đá anh, làm ơn mau lấy đồ của anh rồi biến ra khỏi nhà tôi, tôi cho anh 10 phút."

Nói rồi cô nhanh chóng bước qua đôi cầu nam nữ kia mà đi ra ngoài, nếu còn ở trong đó cô chắc chắn không chịu được mà nôn ra mất.

Bắn, thực sự rất bắn!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tôi muốn anh

Boss sùng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 2: Tôi muốn anh!

Diệp Tâm lê từng bước nặng nhọc trên đường, trong lòng cô bây giờ như có kim châm vào, thực sự rất đau.

Cô yêu hắn ba năm, bên cạnh hắn ba năm, hoá ra cũng chẳng bằng một con đàn bà làm ấm giường.

Trời tối như vậy, cô cứ vô thức đi trên đường cho đến khi một chiếc taxi dừng ngay trước mặt cô. Một bác lái xe già từ trong xe ngo ra, nói:

"Cô gái, có cần đi đâu không?"

Ý thức được trở lại sau câu hỏi đó, cô cảm thấy cứ như vậy cũng không phải cách liền mở cửa xe rồi ngồi vào.

"Muốn đi tới đâu?"

"Khách sạn Lãnh Diệp!" Cô báo địa chỉ rồi dựa mình vào ghế, bình ổn lại tâm trạng.

Có gì phải buồn chứ? Chẳng phải cũng chỉ là một người đàn ông thôi hay sao? Diệp Tâm cô chỉ cần cười lên một cái là có cả một hàng dài, một Mộ Tư Hàm đã là cái gì.

Đúng, cô chính là kiên cường như thế, gặp phải chuyện gì cũng mạnh mẽ vượt qua.

Hôm nay Mộ Tư Hàm hẳn phản bội cô, sau này cô nhất định khiến hắn hối hận quỳ dưới chân cô cầu xin tha thứ. Nghĩ đến đây, lòng cô đã dịu đi không ít.

Đến khách sạn Lãnh Diệp, một khách sạn cao cấp thuộc quản lý của gia đình cô, cô trả tiền taxi rồi thông thả bước vào.

Qua quầy lễ tân, mọi người đều lễ phép chào hỏi cô:

"Diệp tiểu thư, cô đến đây qua đêm sao?"

"Đúng vậy, xếp cho tôi một phòng VIP đi."

"403, đây là phòng của cô." Lễ tân đưa thẻ phòng cho cô, cô nhanh chóng đón lấy rồi đi đến phía thang máy.

Tại phòng 402

Lãnh Mộc Hàn vừa tắm xong, vài giọt nước còn đọng lại trên tóc, vài giọt khác thì chảy từ cổ xuống ngực thành một đường dài, trông thực mê người.

Vì phải bay một quãng đường dài từ Mĩ về đây, anh cảm thấy hơi mệt nên quyết định nghỉ ngơi sớm.

Nghỉ là làm, anh liền tắt đèn rồi mặc luôn chiếc áo choàng tắm lên giường đi ngủ.

Vì mệt, anh chìm vào giấc ngủ khá nhanh.

Cạch! Cô mở cửa phòng, thứ cô cần nhất bây giờ là cái giường để thả mình vào đó. Phòng tối đen như mực, cô cũng không bật đèn vì nghĩ mình sẽ đi ngủ ngay.

Vừa nằm xuống giường, cô liền cảm thấy có gì đó không đúng. Cứng cứng, hình như còn nhấp nhô lên xuống nữa.

"Vật thể" nằm bên dưới cô khẽ động đậy khiến cô giật mình ngồi dậy, tay quơ loạn xạ rồi chống vào vật nào đó.

Lãnh Mộc Hàn bật dậy, vói tay bật đèn nhưng mãi không thấy sáng.

Chết tiệt! Sao lại bị ngắt điện vào lúc này chứ?

"Ai vậy? Sao lại ở trong phòng tôi?" Diệp Tâm lên tiếng hỏi

Cô à? Là cô đi nhầm phòng người ta a~

"Cô gái, đây là phòng tôi!" Anh trả lời, âm giọng của anh khàn khàn, nguyên do chính là bàn tay nhỏ nhắn của ai kia đang đặt tại "chỗ đó" của anh.

"Vậy đây là phòng số mấy?"

"402."

WTF? 402? Là cô đi nhầm sao? Cô rõ ràng nhìn thấy số 403 trước cửa phòng cơ mà.

Chết rồi, chết rồi, bây giờ cô nên làm gì đây?

"Hi hi, thật xin lỗi anh, tôi đi nhầm phòng." Vừa nói, cô vừa đứng dậy định đi ra ngoài.

Chưa được 2 bước, cô nghe thấy giọng nói của anh:

"Phụ nữ bây giờ đúng là vô sỉ, thủ thuật để được lên giường với đàn ông cũng ngày càng tinh vi."

Cái gì? Anh ta dám nói cô muốn lên giường của anh ta, nghĩ mình là ai chứ?

"Vậy anh giải thích việc vật đó của anh căng cứng lên là thế nào đây? Rõ ràng anh còn giả vờ thanh cao cái gì?"

Cô hiểu mình nói, nếu anh ta muốn chơi vậy cô chơi với anh ta. Mộ Tư Hàn cùng đàn bà lên giường vậy thì cô có gì mà không thể cùng đàn ông khác phóng túng.

Lãnh Mộc Hàn ngạc nhiên, lần đầu anh thấy một người phụ nữ dám đứng trước mặt anh nói câu đó. Những người khác đều vì khí lạnh bức người của anh làm cho rụt rè, vậy mà cô ngay cả một chút cũng không có, phải chăng do lần đầu gặp nên như thế?

"Ý cô là sao?"

"Ý của tôi chính là, tôi muốn anh!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tim Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Đêm mê loạn (1)

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 3: Đêm mê loạn (1)

"Ý của cô là sao?"

"Ý của tôi chính là, tôi muốn anh!" Cô vừa nói vừa cúi xuống áp sát vào người anh, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt anh, khiến bộ phận vừa mới hạ xuống của anh lại lần nữa căng lên.

Bàn tay của cô khẽ giựt nhẹ chiếc nút thắt ở chỗ áo choàng khiến bộ ngực rắn chắc của anh hiện ra trước mắt. Phòng tối đen như mực nhưng cô vẫn ngấm cảm nhận được cơ thể nam tính đó, thật quyến rũ chết người!

Đúng lúc ngón tay cô chạm vào ngực Lãnh Mộc Hàn, anh liền nắm chặt lấy tay cô, thuận thế xoay người cô nằm xuống giường còn anh ở phía trên.

Hơi thở nặng nề của anh phả vào cổ cô, Diệp Tâm biết chắc dục vọng của người nào đó đã bị cô khơi dậy rồi.

Tiểu bạch thỏ thành công dẫn dụ sói!

Lãnh Mộc Hàn cúi xuống cắn nhẹ vào vành tai cô, nói nhỏ:

"Nhớ kĩ, là cô quyến rũ tôi, đến lúc đó đừng trách tôi cảm thú."

Nói rồi anh liếm nhẹ vành tai, lui dần xuống cổ rồi đến xương quai xanh của Diệp Tâm. Đôi bàn tay thô bạo lần đến ngực cô, anh đưa tay xé toạc chiếc áo cản trở trên người cô ra, đến lúc này Diệp Tâm mới cảm thấy rừng mình.

Thì ra đàn ông khi bị tình trùng chi phối chính là như thế, so với cảm thú chỉ có hơn chứ không kém.

Lãnh Mộc Hàn tìm đến môi cô rồi ra sức cắn mút, ngấu nghiến đôi môi của cô như muốn hút hết mật ngọt ở nơi đó. Bàn tay trái của anh dầy vò khuôn ngực đầy đặn của cô, khiến nó dần trở nên ửng đỏ.

Bàn tay phải đang dùng để giữ tay cô cũng không chịu ở yên mà vuốt ve cơ thể cô, những chỗ anh đi qua đều khiến nơi đó trở nên nóng dần lên, cô khẽ phát ra vài tiếng rên rỉ.

Nghe thấy âm thanh đó, Lãnh Mộc Hàn như được thỏa mãn, đưa tay tiến đến nơi tư mật nhất của cô và vuốt ve chỗ đó. Diệp Tâm không chịu được nhột liên khê của người một chút, chất dịch lỏng từ nơi đó chảy ra giò vào tay anh.

Dục vọng trong người sôi sục, anh đưa hai ngón tay của mình thọc sâu vào như do thám cơ thể cô, chất dịch chảy ra ngày càng nhiều.

"A...a..." Cô khẽ kêu lên, lúc ngón tay anh đi vào thực khiến cô không nhịn được mà muốn anh, một loại khoái cảm chưa từng có.

"Nói thử xem, cô có muốn không?" Giọng anh khàn khàn vang lên, ngón tay vẫn không ngừng tiến sâu vào.

Tên khốn kiếp, treu đùa cơ thể cô như vậy mà còn hỏi có muốn hay không, đúng là não ngáp trong tình trạng rồi mà.

Thấy cô không trả lời, anh liền rút ngón tay ra, một cảm giác trống rỗng xuất hiện khiến cô không ngừng muốn nơi đó được lấp đầy, cái miệng xinh xắn liền rên lên:

"A... Đừng mà..."

Sau khi nói xong cô liền muốn cắn đứt lưỡi mình ngay lập tức, Diệp Tâm, mày là đang thiếu thốn đàn ông đến điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đêm mê loạn (2)

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 4: Đêm mê loạn (2)

"A... Dừng mà."

"Vậy cô nói đi, nói muốn tôi. Khí thế ban đầu của cô đâu mất rồi?" Lãnh Mục Hàn khinh bỉ nói, dường như anh rất thích đem người khác ra đùa giỡn.

Diệp Tâm nghĩ: "Dù sao cũng đã đi đến nước này, nói một câu cũng chả ảnh hưởng gì, vấn đề là bây giờ mình cũng sắp không khống chế nổi dục vọng đang lan khắp cơ thể, thôi thì liều cho chót vậy." Nghĩ thế cô liền bỏ qua hình tượng (Au: Cô à, cô có hình tượng hay sao?) mở miệng nói:

"Muốn... Tôi muốn anh. Nhanh tiến vào đi." Mắt mặt, quá mắt mặt rồi!

Đợi mãi cuối cùng cô cũng nói ra câu đó, anh cũng không cần kiêng dè nữa mà nhanh chóng đưa vật nam tính của mình tiến sâu vào bên trong cô.

"Aa... Đau quá... Anh nhẹ một chút." Cô rên lên, sự van nài của cô không những không khiến anh giảm lực mà còn phản tác dụng, anh tiến sâu hơn.

Tấm màng mỏng ngăn cách đã bị anh làm biến mất.

"Cô là lần đầu sao?"

"Vậy anh nghĩ tôi là điểm chắc?"

"Lần đầu cũng không sao, tôi càng thích!" Nói rồi anh đâm mạnh vào, bàn tay xoa nắn bầu ngực đang phập phồng lên của cô, khát vọng xâm chiếm càng mãnh liệt.

Từng đợt ra vào mỗi lúc một nhanh, cơ thể cô run lên theo từng tiết tấu lên xuống của anh, hai người đã lên đến đỉnh cao của khoái lạc.

"Anh... A... Chậm một chút a... Nhanh quá rồi..." Vừa nói cô vừa ôm chặt lấy lấy tấm lưng rộng của anh, nơi đó thấm đẫm mồ hôi vì sự hoạt động của cơ thể.

Cả đêm đó anh điên cuồng chiếm lấy cơ thể của cô, đến khi cô ngất đi anh vẫn chưa chịu ngừng.

Lãnh Mục Hàn không phải chưa từng quan hệ với phụ nữ, nhưng chưa người nào khiến anh có dục vọng mãnh liệt đến vậy. Đến cả khi đi ngủ, anh vẫn ôm cô không rời.

Sáng hôm sau

Khi Lãnh Mục Hàn tỉnh dậy thì Diệp Tâm vẫn còn đang say giấc, cô quay lưng về phía anh, mái tóc xoã xuống che hết khuôn mặt.

Anh thực muốn xem mặt cô như thế nào, cả đêm hoan lạc trong bóng tối cũng chưa từng nhìn thấy một lần. Định đưa tay vén tóc cô nhưng lại sợ khiến cô tỉnh giấc, anh liền nghĩ tới để sau khi tắm xong xem cũng chưa muộn.

Thứ duy nhất mà anh nhìn thấy chính là hình của một bông hoa nhỏ ở lưng cô, trông rất hút mắt.

Vừa lúc anh bước vào phòng tắm cô liền tung chăn bật dậy nhặt quần áo bị vứt rơi trên nền nhà mặc vào rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Lúc anh từ phòng tắm đi ra thì cô đã mất dạng không còn chút tăm tích.

Cô gái này, là đang chơi trò ăn xong chùi mép với anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lãnh Mục Hàn trở về rồi ư?

Boss sùng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 5: Lãnh Mục Hàn trở về rồi ư?

Khi Diệp Tâm về đến nhà đã gần 8h sáng, vừa bước vào cửa cô đã gặp ngay cha mình.

"Ba, sáng nay ba không phải đi làm sao?" Cô thắc mắc khi thấy giờ này mà ba mình vẫn còn ở nhà, bình thường ông chính là một người cuồng công việc quá mức a~

"Có chứ, sáng nay công ti sẽ diễn ra một sự kiện quan trọng, con có muốn đến không?" Diệp Khắc Sinh vừa nói với con gái mình vừa chỉnh lại chiếc cà vạt bị lệch, tư thế vô cùng nho nhã.

"Là sự kiện gì vậy ạ?" Cô tò mò hỏi.

"Lãnh Mục Hàn, thằng bé ấy trở về rồi. Hôm nay ta sẽ giao chức tổng giám đốc Lãnh Diệp cho nó." Ông cười mãn nguyện như cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện đời mình.

"Cái gì? Ý ba là con trai của Lãnh thúc, anh ta từ nước ngoài về rồi ư?" Cô ngạc nhiên, âm thanh có chút không được giống của con người, Diệp Khắc Sinh xoa xoa tai của mình. Ông a~ chính là sinh phải đưa con chẳng biết điệu dáng gì hết.

"Nó về chẳng phải rất tốt sao? Có người thay ta cai quản tập đoàn này, ta cuối cùng cũng được dưỡng già rồi."

Vấn đề mà Diệp Tâm quan tâm không phải là Lãnh Mục Hàn về làm gì, mà thứ cô quan tâm chính là anh và cô có hôn ước từ nhỏ, gia đình anh gặp phải sự cố nên năm 10 tuổi anh đã sang Mi ở với ông bà nội, đến nay cũng đã 15 năm.

Lãnh Diệp là công ti do cha của cô và cha anh lập nên, từ khi họ còn trẻ đã có quan hệ thân thiết. Năm Lãnh Mục Hàn 5 tuổi, cha mẹ cô sinh ra cô rồi phụ huynh hai bên gia đình cứ thế mà lập nên hôn sự cho hai đứa trẻ là cô và anh.

Nhưng khi anh vừa được 10 tuổi, ba mẹ anh mất do tai nạn giao thông, anh sang Mi sống với ông bà nội. Ba cô từ đó trở đi vẫn luôn nuôi một tâm nguyện sẽ giao lại công ti này cho anh tiếp quản, cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi.

"Con không muốn đi đâu."

"Vậy được, ta không ép con." Nói rồi Diệp Khắc Sinh đi ra cửa, đang chuẩn bị đến công ti thì bị cô gọi lại.

"Ba, con có chuyện muốn nói." Cô ngập ngừng.

"Có chuyện gì?"

"Con... Muốn đi du học."

Ba cô ngạc nhiên, đứng im nhìn cô chăm chăm. Một lúc sau, ông mới hỏi:

"Ngày trước ta muốn con đi, con không chịu, sao tự nhiên giờ lại đòi đi?"

"Con là muốn học sâu hơn về kinh doanh mà, ba cho con đi đi nha~" cô lay lay cánh tay ba mình, cách này vô cùng hiệu quả a~

"Được rồi, ta sẽ cho người thu xếp."

Khi bóng cha đã đi khuất, Diệp Tâm mới lặng lẽ ngồi xuống ghế. Bị bạn trai phản bội, nói cô không buồn là nói dối.

Cô và Mộ Tư Hàm tại nơi đây đã có quá nhiều kỉ niệm với nhau, nếu cô còn ở lại đây sợ rằng sẽ không quên được hẳn ta.

Con người, dù có mạnh mẽ đến mấy thì cũng có một khoảng yếu đuối của riêng mình, Diệp Tâm cũng không phải ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Anh cũng chỉ hèn hạ được như vậy mà thôi

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 6: Anh cũng chỉ hèn hạ được như vậy mà thôi

Lãnh Mục Hàn sai người điều tra về tung tích của cô gái hôm qua đã qua đêm với mình, một lát sau thư kí anh bước vào, nói:

"Lãnh tổng!"

"Nói đi." Anh lãnh đạm nói

"Dạ thưa, không tìm thấy bất cứ dấu vết nào về cô gái tối qua vào phòng anh hết."

Vừa nghe đến đây mi tâm anh khẽ nhú lên, tỏ vẻ bất mãn. Thư kí Dương bên cạnh cũng vì thế mà trở nên phát run.

"Hỏi lễ tân chưa? Còn camera ghi hình hình thì sao?"

"Dạ lễ tân nói không có ai đặt phòng bên cạnh phòng anh cả, camera đã bị xoá mất, tôi đã cho người khôi phục dữ liệu nhưng không thể. Xin lỗi anh!"

Lãnh Mục Hàn nào biết, Diệp Tâm đã yêu cầu lễ tân giữ bí mật còn về phần camera, cô chính là một cao thủ chuyên ngành IT, việc xoá nó vĩnh viễn đối với cô chẳng khó gì.

Cô đã thành công tiêu hủy chứng cứ về việc hoạn lạc của mình, không để lại chút dấu vết.

Lãnh Mục Hàn cho người lui ra ngoài, anh một mình trong phòng trầm ngâm suy nghĩ. Nhớ lại thân thể của cô gái tối qua nằm dưới anh rên rỉ, vòng eo nhỏ bé cùng với bờ môi quyến rũ khiến anh hết lần này đến lần khác lên đến đỉnh cao của sự thỏa mãn. Một cô gái tuyệt vời như vậy cuối cùng chỉ cho anh thấy được hình bông hoa trên lưng, anh biết tìm cô thế nào được chứ.

Tiếng điện thoại cắt đứt mạch suy nghĩ của anh, là thư kí Dương gọi tới.

"Lãnh tổng, sự kiện tại Lãnh Diệp đã tới giờ rồi."

"Tôi biết rồi."

Tại một nơi khác

Đường Mộc Nhiên trợn mắt há mồm khi vừa nghe Diệp Tâm thông báo mình sẽ ra nước ngoài, dự báo một trận cuồng phong sắp ập đến a~

" WTF? Cậu sẽ ra nước ngoài, vậy ai chơi với mình, ai mua sắm cùng mình, ai... Ừm." Âm thanh của cô to đến nỗi tất cả mọi người đều phải quay lại nhìn.

Diệp Tâm phải lấy tay bịt miệng cô lại nếu không sợ rằng cô sẽ làm kinh quán cà phê này nứt ra mất.

"Đại tiểu thư của tôi ới, cậu không thể nói nhỏ hơn được hay sao?"

"Vậy cậu nói xem tại sao đang yên đang lành lại đòi ra nước ngoài?"

Diệp Tâm khẽ nhấp một ngụm cà phê, điềm tĩnh nói:

"Mình và Mộ Tư Hàm chia tay rồi, mình muốn ra nước ngoài một thời gian, cũng là để trau dồi thêm kiến thức về kinh doanh."

"Anh ta phản bội cậu đúng không? Ngay từ đầu mình đã biết loại người đó không có gì tốt mà." Vừa nói, Mộc Nhiên vừa đập bàn, lại một lần nữa bàn của cô trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Mộc tì, chị có thể thực nữ một xiu được không a~

Đúng lúc đó, Mộ Tư Hàm từ ngoài cửa bước vào, thật trùng hợp.

Mộc Nhiên nhìn sang Diệp Tâm, thấy cô vẫn thản nhiên thì mới yên lòng.

"Diệp Tử, để đại tỉ đây trút giận hộ cậu, cậu tuyệt đối đừng manh động, ảnh hưởng đến hình tượng." Mộc Nhiên thực không muốn chứng kiến cảnh Diệp Tâm xử lí Mộ Tư Hàm, nếu chuyện đó xảy ra thì chắc chắn mai hai cô lên trang nhất a~ Điều này chính là cực hình.

Mộ Tư Hàm nhìn thấy hai cô liền đi thẳng tới, ánh mắt hằn nhìn Diệp Tâm không dời.

"Mộ Tư Hàm, anh còn dám tới tìm Diệp Tử hay sao?" Mộc Nhiên vừa lườm vừa chua ngoa nói.

"Tâm Tâm, anh biết hôm qua là mình không đúng nhưng anh hứa với em nhất định không có lần sau, xin em hãy tha thứ cho anh."

Lời nói của hắn nghe sao mà tha thiết thế, cộng cả khuôn mặt hối lỗi kia thực khiến người ta cảm động. Nếu không phải biết rõ bộ mặt của Mộ Tư Hàm, Mộc Nhiên thật không dám chắc mình sẽ thay hắn nói giúp với Diệp Tâm.

"Vậy anh nói thử xem tại sao Diệp Tử phải tha thứ cho anh?"

"Vì chúng tôi còn yêu nhau." Hắn trả lời

"Yêu nhau, vậy được, chân cô ấy bẩn rồi anh còn không mau lau đi."

Mộc Nhiên chỉ tiện nói bừa một câu như thế nhưng không ngờ hấn lại làm thật. Con người vì danh lợi mà có thể làm tất cả, Mộ Tư Hàm chính là một người như thế.

Đúng lúc hấn đụng vào chân Diệp Tâm, cô liền rụt chân lại. Đối với loại người này dù là bất cứ bộ phận nào trên người hấn chạm vào cô đều thấy rất bẩn.

"Mộ Tư Hàm, anh cũng chỉ có thể hèn hạ được như vậy mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lần đầu gặp mặt là oan gia

Boss sùng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 7: Lần đầu gặp mặt là oan gia

Một tuần sau, Diệp Tâm sang Mi du học.

Trước khi đi, cô và Đường Mộc Nhiên đã có một cuộc chia tay "đắm nước mắt".

"Diệp Tử, cậu đi rồi mình tớ biết chơi cùng ai? Hic..." Mộc Nhiên giả vờ đưa tay lên chấm nước mắt.

"Thôi đi đại tí, cậu đã nói câu này mấy chục lần rồi. Mình đi có ba năm thôi chứ có phải cả đời đâu."

"Nhưng mình nhớ."

"Được rồi, ngày nào mình cũng gọi điện cho cậu được chưa?"

Diệp Tâm ôm cô vào lòng, thể hiện sự tiếc nuối khi xa nhau.

Hai người chơi với nhau cũng 5 năm rồi, có gì cũng cùng nhau chia sẻ, chưa một lần cãi vã, nếu không phải chung một giới tính thì chắc chắn người ta sẽ nghĩ bọn họ yêu nhau a~

[Sát: O thế không phải hai tí bị les ư?

Đồng thanh: Máy muốn chết à?]

"Thôi mình đi đây!" Nói rồi Diệp Tâm tiến về hướng chiếc máy bay. Đến khi máy bay đã cất cánh Đường Mộc Nhiên vẫn còn đứng đó.

Lần này là cô khóc thật!

Ba năm sau~

Một cô gái từ trên máy bay bước xuống, trên người toát ra khí chất bức người. Ai đi qua cô cũng phải quay lại nhìn, vì cô quá đẹp.

Diệp Tâm hoàn thành khoá học sớm nên được về nước trước 1 tháng, cô muốn tạo sự bất ngờ nên không thông báo cho ai về việc này.

Việc đầu tiên cô làm khi về nước, chính là đến trong tâm thương mại để mua quà tặng cho Mộc Nhiên và ba mình.

Sau khi chọn xong một bộ vest, Diệp Tâm đến quầy trang sức để chọn dây chuyền.

Vòng đi vòng lại, cuối cùng cô cũng để mắt tới một sợi dây chuyền bạch kim, còn có treo thêm hình một giọt nước trông rất hút mắt.

"Tôi lấy cái này!" Cả hai đồng thanh

Diệp Tâm cảm thấy có gì đó không đúng liền quay sang bên cạnh thì thấy một đôi nam nữ dục xong đang để mắt tới sợi dây chuyền cô chọn.

"Hàn, người ta là muốn cái kia cơ." Chỉ vào sợi dây bạch kim, giọng nũng nịu.

"Được, gói sợi dây đó lại cho tôi đi!"

Tận mắt chứng kiến thứ mình yêu thích sắp vào tay người khác, Diệp Tâm cô nhất định không để điều đó xảy ra.

"Khoan đã, là tôi chọn nó trước cơ mà."

"Tôi không quan tâm vấn đề này." Lãnh Mục Hàn buông một câu lạnh nhạt.

Nghe giọng đó mà Diệp Tâm muốn sôi tiết, cái gì mà không quan tâm, cái gì mà không quan tâm hả?

"Vị tiền sinh này, nhìn anh cũng giống người biết lí lẽ nhưng sao không hiểu đạo lí như vậy? Ai đến trước thì người ấy được mua, OK?"

"Cũng đâu có ai chứng kiến cô đến trước chúng tôi."

Nhân viên bán hàng chỉ biết câm nín.

"Đúng vậy, mà cô có biết cái này trị giá bao nhiêu không? Sợ rằng cô bán mình đi cũng không trả nổi đâu." Ả nữ nhân bên cạnh Lãnh Mục Hàn tiếp lời, từng câu từng chữ phát ra đều mang theo ý khinh bỉ.

Diệp Tâm bực thật rồi. Khốn nạn, hồ không tái xuất thì tưởng bà đây là hello kitty à?

"Vậy cô mua nổi sao? Có lẽ từng thứ trên người cô cũng nhờ đi với những người đàn ông như tiền sinh đây mà có cả, tỏ ra thanh cao cái gì?" Cô nhếch mép nói, từng câu từng chữ đều đánh trúng tim đen của ả.

"Cô" Ả bực dọc dơ tay định tát cô thì bị cô giữ lại, hất tay ả ra, cô nói:

"Đừng nghĩ ai cô cũng có thể đánh được, lần sau để tôi thấy cô đánh người nữa thì không chắc là tôi sẽ dễ yên đâu." Cô nhìn sợi dây bạch kim một lần nữa, bỗng dưng cảm thấy nó không còn đẹp nữa, liền nói với nhân viên ở quầy: "Còn nó, tôi hết hứng lấy rồi!"

Trước khi rời đi Diệp Tâm còn liếc nhìn Lãnh Mục Hàn một cái, khẽ nhếch môi khinh bỉ. Lòng cô cảm thấy dịu đi không ít.

Khi bóng cô đã khuất sau dãy hành lang, anh cũng chuẩn bị rời khỏi thì tay bị ra giữ lại.

"Hàn, anh đi đâu vậy? Vẫn chưa mua mà."

Anh khẽ nhăn mày, khuôn mặt hiện vài tia chán ghét. Lấy một cặp tiền nhét vào tay ả, anh nói:

"Lần sau đừng để tôi thấy cô xuất hiện trước mặt tôi." Nói rồi anh vội đi, còn ả thì nói với theo bóng lưng anh:

"Hàn, em đã làm gì sai sao? Anh nói đi em sẽ sửa mà. Hàn..." Ả nói vậy nhưng anh đâu để ý, anh còn đang mãi đuổi theo cô.

Được một đoạn đã không thấy bóng cô đâu nữa, anh đành ngừng lại.

Lãnh Mục Hàn vừa rời đi đột nhiên cảm thấy, cách nói chuyện của cô quá giống với cô gái tối hôm đó. Người con gái khiến anh sau một đêm liền không thể nào quên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chào anh, tổng giám đốc!

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 8: Chào anh, tổng giám đốc!

Diệp Tâm trở về nhà khiến ba cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Ông ôm cô vào lòng xoa đầu cô dịu dàng nói:

"Cuối cùng con đã về, ta rất nhớ con a~"

"Ba ba đại nhân, tháng nào người cũng đến thăm con đó, có thể đừng biểu hiện như nghìn năm xa cách như vậy có được không?"

"Ôi cái con bé này, có cần vô tình với cha mình như vậy không?" Ngừng một chút, như sự nhớ ra điều gì, ông nói tiếp: "À, lần này con về định làm công việc gì?"

Cuối cùng cha cô cũng nói đến vấn đề trọng tâm, Diệp Tâm hào hứng trả lời:

"Con muốn vào làm trong Lãnh Diệp!"

"Vậy được, ta sẽ gọi người xếp cho con làm trưởng phòng kinh doanh." Ông đang toan gọi điện thì bị cô giữ lại, nói:

"Ba, nếu con vừa vào công ti mà đã làm trưởng phòng thì người ta sẽ không khỏi dị nghị, con muốn làm một nhân viên bình thường trước và tạm thời ba đừng công bố thân phận của con vội."

Cô thực không muốn mỗi ngày vào công ti đều nhận được ánh mắt dò xét của mọi người. Làm việc trong một môi trường như vậy rất khó chịu.

Suy nghĩ một lúc ba cô mới đồng ý đề nghị này, cô vui mừng chạy đi tìm Đường Mộc Nhiên đập phá một trận.

Ngày hôm sau

Diệp Tâm hôm nay dậy sớm hơn mọi khi, cô chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo để đến trình diện công ti.

Vừa bước vào cổng đã có bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía cô, bởi vì cô quá đẹp.

Một cô gái trong đám đông tiến tới phía cô.

"Xin hỏi, cô có phải là cô Diệp không?" Doãn Nghi lịch sự hỏi.

"Đúng vậy, tôi tên Diệp Tâm." Cô trả lời

Ồ đằng xa có mấy tiếng xì xào bàn tán:

"Cô ta chính là Diệp Tâm, người mà tối qua chủ tịch gọi đến bảo sắp xếp chỗ làm đó sao?"

"Đúng vậy, có khi nào cô ta là tình nhân của chủ tịch không?" Một người khác nói

"Nếu đúng là như vậy, thì chắc chắn cô ta thất sủng rồi."

"Vì sao cô biết?" Cả đám đồng thanh

"Mấy người không thấy sao, cô ta cũng chỉ được làm một nhân viên quèn mà thôi." Nguyệt Thanh bước tới hoà vào đám đông, mọi người đều tán thưởng ý kiến của cô ta.

Lão Diệp à, con là không có ý ảnh hưởng đến danh tiếng của người a~ Là do đám nhân viên của người quá thích lo chuyện bao đồng đi.

Ý định sống yên ổn trong công ti của Diệp Tâm trở nên mơ hồ dần.

"Cô Diệp, từ nay cô sẽ là nhân viên bên phòng tài vụ, mời cô đi theo tôi."

Diệp Tâm đang định đi theo Doãn Nghi thì có một giọng nói vang lên giữ chân hai người lại.

"Khoan đã!" Lãnh Mộc Hàn đứng ở cửa thang máy nói, từ xa anh thấy bóng lưng của cô đã nhận ra ngay là cô gái hôm qua ở trong trung tâm thương mại.

Diệp Tâm vừa quay người lại đã nhìn thấy anh, giật mình suýt nữa thì tim bắn ra ngoài.

Giật giật tay áo Doãn Nghi, cô hỏi nhỏ:

"Anh ta là..."

"Tổng giám đốc của chúng ta, Lãnh Mộc Hàn."

Fuck, anh ta là Lãnh Mộc Hàn? Vậy hôm qua cô chọc phải tổ kiến rồi sao? Ôi, hôm qua trước khi đi cô còn nhếch môi khinh bỉ hần nữa.

Nếu ban nãy cô còn có tia hi vọng an ổn bám trụ trong công ti thì bây giờ hi vọng ấy theo Lãnh Mộc Hàn mà bay đi mất rồi.

"Lãnh tổng!" Doãn Nghi và mọi người xung quanh cúi người chào anh.

Thấy vậy cô cũng chào theo mọi người:

"Chào anh, tổng giám đốc!" Cô vừa ngẩng đầu lên là đã thấy anh ở ngay trước mặt mình, hận không thể đào hố chui xuống đất trốn cho rồi.

"Cô, làm thư kí của tôi." Anh nói, mặt vẫn không đổi sắc nhưng nhiệt độ dường như giảm đi rất nhiều.

Hàn khí, là hàn khí đó!

"Vâng..." Cô miễn cưỡng trả lời.

Nhìn nụ cười đều đặn của anh mà cô không khỏi buồn bực trong lòng.

Nếu không phải vì đại sự thì lão nương còn khuya mới sợ anh nhé!

Ở bên kia Nguyệt Thanh đang tức lộn ruột, cô ta cố gắng nhiều như vậy mà cũng không được Lãnh Mục Hàn để ý, Diệp Tâm vì cái gì mà vừa vào đã được ưu ái như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hàn mặt lạnh ư?

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 9: Hàn mặt lạnh ư?

Diệp Tâm theo Lãnh Mục Hàn lên phòng làm việc của anh ở tầng thứ 25. Hồi cô còn nhỏ từng đến đây một lần nhưng cách bài trí bây giờ rất khác lúc đó.

Căn phòng của anh rất rộng, gam màu chủ đạo là trắng đen, vừa tao nhã, vừa mang theo sự lạnh lùng, giống như tính cách của anh.

"Cô tên gì?" Anh lên tiếng hỏi phá vỡ sự im lặng giữa hai người

"Diệp Tâm." Cô trả lời

"Không ngờ một người có tranh mua sợi dây chuyền có giả cất cổ với tôi lại là một nhân viên quèn."

Này này này, đang khinh tôi đấy à?

Diệp Tâm tức đến nỗi muốn phi ngay đến mà xé xác anh ra, đem đi chấm muối ớt ăn.

Kiểm chế, phải kiểm chế a~

"Hôm qua là tôi mắt không thấy thái son, chọc nhầm Lãnh tổng, mong anh lượng thứ cho." Diệp Tâm nở một nụ cười phải gọi là vô cùng sáng lạng, khề cùi đầu tỏ vẻ hối lỗi.

Lãnh Mục Hàn thấy vậy nhếch môi cười thỏa mãn. Cô gái, tôi phải cho cô biết thế nào là đụng phải Lãnh Mục Hàn tôi!

"Được rồi, tôi bỏ qua cho cô, mau đi thống kê hết tài liệu về tình hình của công ti trong vòng 5 năm qua mang tới phòng tôi, cho cô 2 tiếng!" Anh bỏ lại một câu rồi đi vào phòng làm việc của mình, còn lại cô đứng đó ngơ ngác cố phân tích hết câu nói của anh.

Lãnh Mục Hàn, anh thế này mà gọi là bỏ qua à? Rõ ràng là đang tìm cách hành hạ cô đây mà.

Diệp Tâm trong lòng khóc 1098 dòng dòng, chửi rủa anh mấy nghìn câu.

Hàn mặt lạnh, anh là tên khốn kiếp!

Hàn mặt lạnh, anh lấy việc công trả thù tư!

Hàn mặt lạnh....

Hàn mặt lạnh....

"Cô còn đứng đó là không hoàn thành kịp, lương tháng này đừng mong lấy." Anh từ bên trong nói vọng ra khi thấy cô vẫn đang đứng đó miệng lẩm bẩm, không dùng não anh cũng biết cô đang chửi anh.

Diệp Tâm giật mình nhanh chóng chạy đi làm việc, xem chừng cuộc sống của cô sau này không dễ dàng rồi.

Hai tiếng sau

Chạy đông chạy tây hỏi tìm tài liệu, cuối cùng Diệp Tâm cũng ôm được đồng tài liệu cao ngất kệ nệ đi vào phòng anh.

Lãnh Mục Hàn đang xem hợp đồng cũng phải ngược lên nhìn. Cô gái này, hiệu suất làm việc cũng không tồi.

"Lãnh tổng, tài liệu anh cần!" Diệp Tâm đặt đồng tài liệu xuống bàn để nó phát ra tiếng động rõ to, gần từng chữ nói.

"Được rồi, cô đi pha cà phê cho tôi đi!" Anh thản nhiên nói

Cô nhìn anh với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, Lãnh Mục Hàn, anh ức hiếp người quá đáng!

Nhìn, nhất định phải nhìn. Nếu cô đã quyết định đi theo con đường này thì kiên nhẫn chính là yếu tố quan trọng nhất.

Cả ngày hôm ấy, cô bị anh sai hết từ việc này đến việc khác, khiến cô mệt đến nổi thở không ra hơi.

Chờ mãi cũng đến giờ tan làm, chưa bao giờ cô thấy yêu giây phút này như thế.

Ra khỏi công ty, Diệp Tâm lập tức gọi điện cho Đường Mộc Nhiên.

"Mộc Mộc, cậu mau đến đón mình..."

"Diệp Tử, cậu vừa 'vận động trên giường' xong đấy à? Giọng nói sao nghe mệt mỏi thế?" Đầu dây bên kia trả lời

"Làm tình cũng không mệt thế này, tên Hàn mặt lạnh hành hạ tớ sắp chết đây rồi."

"Hàn mặt lạnh ư?" Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên, mang theo nhiệt độ nơi đó hạ xuống bằng không.

Lãnh Mục Hàn, sao anh ta lại ở đây?

Nội tâm cô gào thét mãnh liệt, Diệp Tâm, lần này mi thảm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hãm hại

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 10: Hãm hại

"Hàn mặt lạnh ư?"

Diệp Tâm chậm rãi xoay người, nhìn thấy mặt người nào đó liền lập tức muốn chui xuống đất.

"Tổng... Tổng giám đốc, anh hiểu nhầm rồi, tôi không phải nói anh a~"

"Tôi đâu bảo cô nói tôi, là cô tự nhận!"

Diệp Tâm trước nay đều cho rằng mình có tài ăn nói, khiến đối phương cứng họng trước mình với cô chẳng có gì khó khăn.

Bây giờ lại chính cô cứng họng trước người ta, thực không có cái nhục nào bằng cái nhục này.

Anh cứ thần nhiên đứng đó nhìn cô, như đang xem thú vui. Cô gái này, lúc tức giận cũng khá đáng yêu!

Lãnh Mộc Hàn, mày đang thấy cô ta đáng yêu sao? Không thể nào!

"Cô chắc là thấy công việc chưa đủ nhiều rồi, vậy ngày mai tôi sẽ khiến cô phát huy hết năng lực của mình, để cô đỡ phải ra ngoài nói tôi mặt lạnh nữa."

Đúng thế, lúc đấy thì lấy đầu ra hơi mà chửi anh.

Đồ tư bản độc ác!

Đến khi anh đã đi xa, cô vẫn còn uất ức đứng đó. Thật muốn có gấu để trút giận a~

Ở đằng xa, có hai người phụ nữ đang tức giận vô cùng. Một người nói:

"Nguyệt tử, chị định cứ để yên cho cô ta như vậy sao? Vừa vào đã định cướp mất Lãnh tổng của chị rồi."

Nguyệt Thanh nghiêng răng kèn kẹt, đôi mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, gần từng chữ nói:

"Nghĩ sao chị cho phép cô ta cướp mất "người đàn ông của mình"? Nhất định phải khiến cô ta biết Nguyệt Thanh này là ai."

Này này, ai là người đàn ông của cô thế?

"Vậy chị định làm gì?"

"Lại đây, chị nói cho nghe." Hai người thì thầm to nhỏ một lúc, cuối cùng cả hai cười đắc ý, nhìn theo bóng cô dời đi.

Diệp Tâm cô đâu biết, mới ngày đầu tiên đã gặp nhiều chuyện như vậy.

Sáng hôm sau

Diệp Tâm đến công ti sớm hơn hôm qua, hầu như mọi người đều chưa đến.

Vừa vào cửa, cô đã gặp Doãn Nghi.

"Chào buổi sáng!"

"Chào!" Cô lên tiếng đáp lại.

Diệp Tâm bây giờ mới có cơ hội nhìn kỹ Doãn Nghi, cô ấy là một cô gái có dáng người siêu chuẩn. Muôn ngực có ngực, muôn hông có hông, rất thu hút ánh mắt người nhìn dù chỉ mặc bộ đồ công sở bình thường và trang điểm nhẹ. Cô thích những người như thế này.

"Dù sao cũng chưa đến giờ làm, muốn nói chuyện phiếm chút không?" Doãn Nghi ra đề nghị

"Được chứ, tôi cũng đang rảnh a~"

Doãn Nghi lớn hơn cô một tuổi nên cô gọi cô ấy bằng chị, hai người nói chuyện rất hợp nhau. Được một lúc, Doãn Nghi nói:

"À, chị muốn nói với em chuyện này."

"Chuyện gì vậy ạ?"

"Chính là..."

.....

Nghỉ buổi trưa, Diệp Tâm cùng Doãn Nghi xuống căn-tin để ăn trưa, vừa ngồi xuống một bàn trống thì bên kia Nguyệt Thanh và Âu Duy cũng ngồi ngay đối diện hai người.

Diệp Tâm nói:

"Chị Nghi, đi rửa tay cùng em đi."

"Cũng được." Nói rồi cả hai người cùng dời đi.

Lúc này, căn-tin không có ai, Nguyệt Thanh càng có cơ hội chơi xấu Diệp Tâm. Nhìn ly latte, cô ta cười mãn nguyện.

Lúc Diệp Tâm quay lại, việc đầu tiên cô làm là uống nước, đây là thói quen của cô.

Chưa đầy một phút sau, cô đã bày ra khuôn mặt nhăn nhó, ôm bụng kêu đau.

"Diệp Tâm, em sao vậy?" Doãn Nghi quan tâm hỏi

"Em không rõ, nhưng bụng em đau quá."

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cô chơi tôi một, tôi trả gấp mười

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 11: Cô chơi tôi một, tôi trả gấp mười

"Chị Nghi, em đau bụng quá, em phải vào nhà vệ sinh một chút." Diệp Tâm nói rồi ôm bụng chạy đi vệ sinh. Bên kia, Nguyệt Thanh và Âu Duy cũng đứng dậy đi theo cô.

Khi cô vào bên trong, hai ả ở bên ngoài cười như được mùa.

Kế hoạch thành công rồi!

Một lúc sau.

Cô quay trở lại bàn ăn, khẽ liếc hai người kia một chút. Doãn Nghi hỏi:

"Em ổn chứ?"

"Em không sao." Cô trả lời, nháy mắt với Doãn Nghi.

Ở bên kia vọng lại tiếng của Nguyệt Thanh:

"Tiểu Duy, em có thấy hôm nay cà phê có vị hơi lạ không?" Nguyệt Thanh hỏi

"Hình như thế, em cũng thấy lạ."

Vừa dứt câu, cả hai cùng ôm bụng mặt nhăn nhó, không ai bảo ai nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

Lần này đến lượt Diệp Tâm cười mãn nguyện.

Cô chơi tôi một, tôi trả gấp 10!

Lần này cô phải cảm ơn Doãn Nghi, nếu không có cô ấy chắc chắn người trong nhà vệ sinh bây giờ là cô rồi. Sau này, cô nhất định phải cẩn thận một chút, thế giới này không phải ai cũng tốt.

Điện thoại trong túi cô rung lên, một tin nhắn được gửi đến từ nước ngoài.

"Em khoẻ không? Mới về nước mấy ngày mà quên mất anh rồi à?"

Là Bùi Cảnh Sơ, đã hứa sau khi về nước sẽ gọi cho anh mà cô quên mất. Vội vàng trả lời tin nhắn, cô quên cả việc đã hết giờ nghỉ trưa.

"Oh, em xin lỗi! Tại mấy ngày nay em bận quá."

"Không sao, em nghỉ ngơi tốt là được."

Thấy chưa thấy chưa, người ta ôn nhu như vậy, dịu dàng như vậy, đâu có như tên Lãnh Mục Hàn chết tiệt kia, suốt ngày chỉ biết sai vặt người khác.

Đúng lúc này, tin nhắn của Lãnh Mục Hàn cũng được gửi đến:

"Diệp Tâm, cô chết ở đâu rồi à?"

Nhìn lại đồng hồ, cô đã muộn 5 phút.

"Em đâu rồi?"

"Xin lỗi, giờ em bận rồi, liên lạc anh sau." Sau khi trả lời Bùi Cảnh Sơ, cô nhanh chóng lên phòng làm việc.

"Lãnh tổng, xin lỗi tôi..." Cô mở cửa vào, vừa thở hổn hển vừa nói. Còn chưa kịp nói hết câu, cảnh tượng trong phòng bây giờ khiến cô ngỡ ngàng.

Lãnh Mục Hàn đang ôm eo một ả đàn bà, lại là một người có thân hình khủng. Ngực to, mông cong, thân thể mềm mại dí sát vào người anh. Còn Lãnh Mục Hàn đang điên cuồng hôn ả, bàn tay không ngừng di động trên ngực ả.

Lãnh Mục Hàn, khẩu vị của anh cũng quá nặng đi!

Thấy có tiếng động, ả nữ nhân liền luyến tiếc đẩy anh ra, giọng nói nũng nịu:

"Hàn a~ Nhân viên của anh cũng không biết gõ cửa trước khi vào à?"

Này này, định hại chết lão nương à?

"Khụ... Diệp Tâm, cô có việc gì sao?" Mặt anh như bị người ta bắt quả tang, nhưng giọng vẫn điềm tĩnh lạ thường.

"Không phải anh tìm tôi sao?" Cô hỏi, rõ ràng anh nhắn tin hỏi cô đang ở đâu còn gì.

"Đã đến đây rồi thì đi lấy nước cho cô ấy đi" anh quay sang ả kia hỏi: "Cô muốn uống gì?"

"Người ta là muốn uống nước ép nho a~"

Má, đây là đang muốn hành hạ cô à? Thử đẩy phải ra ngoài công ti mới mua được a~

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Rung động sao?

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 12: Rung động sao?

"Tôi không đi!" Diệp Tâm khinh bỉ nhìn ả, tình nhân của tổng tài thích sai ai thì sai à?

"Cô... Cô dám không nghe lệnh của cấp trên sao?" ả tức giận nói

"Cô là cấp trên của tôi à? Dù sao cũng chỉ là "gái" mà thôi."

Diệp Tâm bây giờ chẳng thèm để ý đến ả là nữ nhân của ai nữa, dám coi thường cô, cô sẽ khiến ả ta tức chết.

Đúng như Diệp Tâm mong muốn, ả thẹn quá hoá giận, dơ tay định lên định tát cô thì bị một bàn tay khác giữ lại.

Bàn tay đó chắc chắn không phải của cô!

Lãnh Mục Hàn im lặng không lên tiếng, hất bàn tay của ả ra, khiến ả mất thăng bằng ngã về đằng sau.

"Hàn, sao anh không để em dạy cô ta một bài học?" Giọng ả ồ ạt ọ

"Tôi có cho phép cô đụng vào cô ấy sao? Còn không mau cút."

Thấy sắc mặt của anh không tốt, ả nhanh chóng lấy túi xách của mình rồi chạy ra ngoài.

Diệp Tâm trong lòng vô cùng khoan khoái, nhưng cô thực không hiểu, Lãnh Mục Hàn vì cái gì mà giúp cô? Hắn ta không phải thích hành hạ cô lắm à?

Chính anh cũng không thể hiểu nổi mình, đối với cô gái mới gặp ba ngày này lại có cảm giác muốn che chở.

Khoảnh khắc cô cãi nhau với ả, anh lại nhớ đến giọng nói của cô gái kia: "Tôi muốn anh!", hai người quả thực có cách nói chuyện quá giống nhau. Cái kiểu ăn nói không sợ trời đất này, anh không thể nào quên.

Diệp Tâm kiễng chân lên lấy tay áp vào trán anh, khoảnh khắc đó, tim ai khẽ chệch đi vài nhịp.

Là rung động sao?

"Cô làm gì vậy?"

"Xem thử xem anh có sốt không." Cô trả lời

"Vì sao cô nghĩ tôi sốt?" Anh ngây thơ hỏi

"Vì tự nhiên thấy anh có lương tâm, tưởng anh bị bệnh."

"Vậy bình thường tôi không có lương tâm à?"

"Không!" Cô trả lời tỉnh bơ rồi đi ra ngoài.

Cô gái này, sao lúc nào cũng có ác cảm với anh thế?

Rút điện thoại ra, anh gọi cho cấp dưới của mình:

"Tìm cho tôi thông tin về Diệp Tâm, tôi cần gấp, cho cậu 20 phút!" Không kịp để người kia trả lời, anh lập tức cúp máy.

20 phút sau

Nhìn màn hình vi tính, khoé môi anh khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ.

"Thì ra, cô chính là vị hôn thê của tôi. Diệp Tâm, Lãnh Mục Hàn này quyết thu phục cô."

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bù Cảnh Sơ

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 13: Bù Cảnh Sơ

Thấm thoát Diệp Tâm đã về nước được gần một tuần, mọi thứ xung quanh cô vẫn diễn ra như bình thường trừ việc Lãnh Mục Hàn ngày nào cũng sai cô làm hết việc này đến việc khác dù là mấy việc vô cùng nhỏ. Chẳng hạn như:

Cô đang ngồi tám với Doãn Nghi ở phòng cô ấy tại tầng 3, anh gọi bảo cô có việc gấp, muốn cô lên giải quyết. Lên đến nơi, cô hỏi anh có việc gì, anh trả lời:

"Lấy tập tài liệu kia lại đây cho tôi!"

Mẹ kiếp, nó cách anh còn chưa đến 3m, vậy mà bắt người ta leo hơn 20 tầng lên đây chỉ để lấy nó, anh bị thần kinh à?

Còn vô số lần khác nữa, từ đó cô đã đúc kết ra một chân lí: não của Lãnh Mục Hàn chắc chắn có vấn đề!

Ngày hôm đó, Lãnh Mục Hàn muốn cô cùng anh tới gặp đối tác.

Vừa đến chỗ hẹn, tên giám đốc của công ti kia đã nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, đôi mắt hần toát lên vẻ háo sắc, Lãnh Mục Hàn thấy vậy liền không hài lòng.

Cuộc nói chuyện ban đầu rất thuận lợi, tên kia hỏi cô:

"Không biết Diệp tiểu thư đây đã có bạn trai chưa?"

"Hừm... Giám đốc Hứa, vấn đề này có vẻ không liên quan đến công việc chúng ta đang bàn." Anh lên tiếng trả lời

Tên họ Hứa có vẻ không vui, Diệp Tâm đưa tay véo anh một cái.

Lực tay của cô không nhỏ nhưng Lãnh Mộc Hàn mặt không đổi sắc, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Được một lúc, điện thoại trong túi của cô rung lên, là tin nhắn của anh:

"Cô nghĩ một cái có, đến khi tôi ra thì lập tức rời khỏi đó, vào trong xe đợi tôi."

"Tại sao?"

"Tôi không muốn người khác nghĩ mình bán nhân viên."

Cái tên này, coi như cũng biết suy nghĩ. Cô từ nãy giờ đối diện với ánh mắt của Hứa Trình Nam đã thấy vô cùng khó chịu rồi.

Khi anh quay lại, cô liền nói:

"Thật ngại quá, xin phép Lãnh tổng và Hứa tổng, tôi có việc phải đi trước rồi."

"Cô có việc gì quan trọng sao? Có cần tôi đưa đi không?" Hứa Trình Nam quan tâm hỏi

"Không có gì, tôi tự đi được, không dám phiền đến Hứa tổng đâu ạ."

Khi cô đã khuất sau cánh cửa, Hứa Trình Nam mới ngồi xuống về thất vọng còn Lãnh Mộc Hàn thì khá hài lòng.

Anh bảo cô ngồi trong xe đợi anh nhưng một người như cô sao có thể ngồi yên cho được.

Diệp Tâm xuống xe rồi đi đến một quán ăn ven đường gần đó, mùi thơm từ các xiên thịt nướng tỏa ra khiến cô thèm ăn.

Thường thì mấy tiểu thư con nhà giàu sẽ không ăn vỉa hè, nhưng cô thì khác, cô chỉ cần nhìn quanh một lượt là biết nó có sạch sẽ hay không, thậm chí những món ăn ở đây còn ngon hơn ở trong nhà hàng xa xỉ rất nhiều.

Hồi học cao trung, cô và Đường Mộc Nhiên cũng thường ăn ở quán vỉa hè.

Người bán hàng là một người phụ nữ với gương mặt phúc hậu, bà chọn cho cô một chỗ ngồi rồi lấy thịt nướng cho cô.

Vị ngon của thức ăn khiến cô chăm chú thưởng thức đến nỗi quên mất trời đất, tương dính ở miệng cũng không biết.

Một tờ giấy ăn được đưa đến trước mặt cô, giọng nói trầm ấm vang lên:

"Lau miệng đi!"

Ngẩng đầu lên nhìn người vừa nói chuyện với mình, cô không ngờ tới người này lại xuất hiện ở đây.

Bùi Cảnh Sơ, anh ta trở về rồi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tim Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bùi Cảnh Sơ (2)

Diệp Tâm vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Bùi Cảnh Sơ, đáng lẽ ra giờ anh nên ở Mỹ mới phải.

Thấy cô nhìn mình không chớp mắt, chiếc khăn giấy vẫn còn đang ở trên không trung, Bùi Cảnh Sơ cười dịu dàng lau miệng giúp cô.

"Anh biết là anh đẹp trai, nhưng em cũng không nhìn tới chảy nước dãi như vậy."

Diệp Tâm biết là mình bị què, liền lấy lại tâm hồn đang treo ngược cành cây, phản bác:

"Aizza, mới có hơn tuần không gặp mà anh học đâu thói tự kiêu vậy? Anh có đẹp hơn nữa em cũng không thèm!" Như chợt nhớ ra điều gì, cô hỏi tiếp: "Mà sao anh về nước sớm thế?"

"Anh để trái tim mình lạc về nước rồi, nên phải về tìm."

Diệp Tâm im lặng, anh cũng im lặng.

Bùi Cảnh Sơ thích cô, cả trường đều biết, cô cũng biết nhưng lại giả như không biết, luôn coi anh như anh trai mình.

"Tâm Tâm, đến khi nào em mới chịu mở lòng với anh?"

Tim cô đập nhanh một nhịp, nhìn thẳng vào mắt Bùi Cảnh Sơ, ánh mắt anh thực sáng, rơi vào trái tim đã nguội lạnh của cô. Nhưng tình cảm của cô đối với anh, cô hiểu rõ đó không phải tình yêu.

Đúng lúc cô đang bế tắc, một giọng nói mang theo hàn khí vang lên:

"Diệp Tâm, cô giỏi lắm, tôi bảo cô ngồi trong xe đợi mà cô lại dám không nghe lời à!"

Lãnh Mục Hàn xuất hiện, đem không khí ngại ngùng giữa cô và Bùi Cảnh Sơ xóa hết không còn dấu vết.

Lãnh Mục Hàn liếc nhìn Bùi Cảnh Sơ, cảm thấy thực không vừa mắt.

"Anh là ai?" Cả hai đồng thanh

"Tôi là bạn trai của Tâm Tâm!" Bùi Cảnh Sơ điềm tĩnh trả lời, một câu nói hết sức nhẹ nhàng nhưng có lực sát thương rất nặng a~

Lãnh Mục Hàn ngạc nhiên, Diệp Tâm cũng ngạc nhiên.

Cô quen Bùi Cảnh Sơ đã 3 năm, chưa bao giờ thấy anh tùy tiện xác lập quan hệ với người khác như vậy, mà cô thì chưa đồng ý làm bạn gái anh nha!

"Anh Cảnh Sơ, anh..."

"Tâm Tâm, sự im lặng hồi nãy của em anh đã coi như em tạm đồng ý, cuối tuần anh sẽ đến nhà em." Nói rồi anh lập tức rời đi giống như sợ nếu ở lại, cô sẽ thẳng thắn từ chối anh.

Bùi Cảnh Sơ vừa nhìn qua đã biết, người đàn ông vừa mới đến có tình cảm không phải bình thường với Diệp Tâm, tuy rằng nói lời trách móc nhưng ánh mắt Lãnh Mục Hàn thập phần ôn nhu, khi nhìn thấy cô ở cùng người khác còn thoáng qua chút tức giận. Nếu anh không nhanh chóng tuyên bố chủ quyền, sợ rằng sẽ bị người khác cướp đi.

Biết rằng cô không thích điều này, nhưng nếu chậm chễ anh thực không an tâm.

Nhìn theo bóng lưng của Bùi Cảnh Sơ, ánh mắt của Lãnh Mục Hàn thập phần âm u, khuôn mặt mang theo sắc lạnh cực độ.

Diệp Tâm khẽ rung mình, thầm nghĩ nếu anh ta biết vị hôn thê của mình chính là cô, mà lại ở ngay trước mặt anh công khai quan hệ với người đàn ông khác, chắc chắn đem cô nhai sống luôn.

Cô đâu biết, anh đã biết từ lâu rồi, đúng là anh rất muốn nhai sống cô a!

Hàn mặt lạnh: Hừ, dám hòng hạnh vượt tường trước mặt tôi à? Sau này xem tôi làm sao xử lí em!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tim Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ghen?

Lãnh Mục Hàn liếc nhìn sang cô, lạnh lùng hỏi:

"Hắn ta là bạn trai cô?"

Gật gật đầu, lại lắc đầu. Câu hỏi này là có ý gì a? Anh ta là đang ghen sao?

Trong đầu Diệp Tâm nghĩ như thế nào liền nói ra như thế, khuôn mặt còn mang theo chút huyền bí:

"Tổng giám đốc, biểu hiện của anh như vậy là đang ghen sao?"

Ghen ư? Lãnh Mục Hàn không hề nghĩ đến định nghĩa này, anh chỉ là cảm thấy trong lòng rất khó chịu, rất muốn làm rõ chuyện này.

"Không... Không có, cô nghĩ mình là ai mà tôi phải ghen vì cô?" Người nào đó bối rối đến mức nói ấp a ấp úng, khuôn mặt anh bây giờ thật dễ thương a!

Diệp Tâm cười cười, đi vòng qua anh, miệng còn lẩm bẩm một câu:

"Rõ ràng là ghen rồi còn cố cãi..."

Mặt Lãnh Mục Hàn đen hơn cả đất nồi, người con gái này dám chê cười anh! Hừ, thật tức chết aaaaa!

~~~~~

Diệp Tâm ngồi khuấy đi khuấy lại ly cà phê, đối diện cô là vẻ mặt sầu sã của Đường Mộc Nhiên.

Thở dài, thở dài rồi lại thở dài.

Đến lần thở dài thứ mười mấy của Đường Mộc Nhiên, cô liền không chịu được nữa mà lên tiếng cắt ngang:

"Mộc Mộc, cậu đừng thở dài nữa được không, đau hết cả đầu."

"Nhưng mình thực sự đang bế tắc muốn chết, không thở dài thì biết làm gì?"

"Vậy nói xem cậu gặp phải chuyện gì?"

Đường Mộc Nhiên uể oải nói: "Hôm trước mình đụng phải một tên điên, khiến người ta gãy tay, hẳn ta bắt mình cùng đi đến bệnh viện để kiểm tra, mình đã không đi thì chớ lại còn đạp một cái vào tiểu đệ đệ của hắn, ai ngờ... ai ngờ hắn lại chính là tên tổng tài bí ẩn của công ti mình, cậu nói xem có phải mình nên đi nhảy cầu trốn tội không a?"

"Nhảy đi, mình ủng hộ!" Diệp Tâm cao hứng nói, miệng còn lưu nụ cười vô cùng gian manh.

Rầm! Bạn học Diệp chính thức bị Đường Mộc Nhiên đạp bay khỏi ghế, ánh mắt cô ấy nhìn cô như muốn nói: Cậu đi chết ngay cho mình!!

Chỉ là nói đùa một câu thôi mà, có cần nhẫn tâm thế không a?

Diệp Tâm lồm cồm bò dậy, nghiêm chỉnh nói:

"Vậy cậu muốn mình giúp thế nào? Có cần mình cho mượn tiền đi bồi thường người ta không?"

Đường Mộc Nhiên lại phóng điện sang chỗ cô, rõ ràng là muốn nói: Mình tìm cậu đến là để mượn tiền à?

Diệp Tâm thu hồi lại vấn đề tiền nong lại, cô biết người bạn này của mình tuy không phải khá giả gì, lại còn rất yêu tiền nhưng những thứ không phải cô ấy làm ra thì sẽ không bao giờ nhận, càng không muốn mắc nợ bất kì ai.

Trong đầu Diệp Tâm liền loé lên một "sáng kiến", nhìn Đường Mộc Nhiên cười gian tà:

"Mộc Mộc, bây giờ cậu chỉ có một con đường thôi!"

"Là cái gì a?" Khuôn mặt Đường Mộc Nhiên đầy vẻ mong chờ.

"Hiến thân cho anh ta!"

Rầm! Bạn Diệp oanh liệt đo đất lần hai.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lãnh Mục Hàn là bóng đèn thượng hạng

Boss sùng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 16: Lãnh Mục Hàn là bóng đèn thượng hạng

Diệp Tâm đang ngồi chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp thì có tin nhắn gửi đến:

"Tâm Tâm, tối nay em rảnh không? Chúng ta đi ăn tối cùng nhau nhé!"

Một tuần nay, cô luôn mong Bùi Cảnh Sơ sẽ không liên lạc với cô, Diệp Tâm thực không biết sẽ phải đối diện với anh thế nào, từ chối thẳng thừng có phải quá nhẫn tâm không?

Nhưng nếu không làm rõ, e rằng còn khó xử hơn. Đau đầu, đau đầu a~

Suy nghĩ một lúc, cô liền nhắn tin trả lời: "Được!"

Cất điện thoại vào túi, cô lại cắm đầu vào công việc, không biết rằng cử chỉ của mình từ nãy giờ đã được một người thu hết vào tầm mắt.

Lãnh Mục Hàn có dùng mông để nghĩ cũng biết, cô lại nhắn tin với trai a!

~~~~~

Diệp Tâm bắt taxi đến chỗ hẹn với Bùi Cảnh Sơ, nhà hàng cũng không cách xa công ti cô lắm nên chỉ mất 20 phút là cô đã tới nơi.

Vừa vào đến cửa, cô đã nhìn thấy ngay Bùi Cảnh Sơ ngồi ở một cái bàn cạnh cửa sổ, anh vẫy tay rồi cười với cô. Aizz, nếu là nữ sinh khác thì đã vì nụ cười tỏa nắng này của anh làm mê mẩn rồi, nhưng Diệp Tâm cô không mê trai a~ Đành phụ tâm lòng ai đó rồi.

Nhà hàng này mang hướng truyền thống nhiều hơn, có khá nhiều chậu cây cảnh nên khiến người ta rất thoải mái, nói chuyện cũng được tự nhiên hơn.

Bùi Cảnh Sơ lịch sự kéo ghế ngồi cho cô rồi mới quay trở lại bàn của mình, ân cần hỏi:

"Em uống gì?"

"Cà phê đi!"

"Uống cà phê nhiều không tốt đâu."

"Phục vụ, lấy cà phê cho cô ấy!" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, mang theo mùi giấm thoang thoang đầu đây.

Chỉ là, giọng nói này Diệp Tâm cảm thấy thực quen a~ Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Cô còn chưa kịp suy nghĩ xong, Lãnh Mục Hàn đã xuất hiện ngồi xuống ngay bên cạnh cô, còn trưng ra cái bộ mặt "chỗ này là ông đây nên ngồi" nữa.

Diệp Tâm thầm khóc trong lòng, sao lần nào gặp Bùi Cảnh Sơ hán ta cũng xuất hiện vậy? Làm cho cô cảm thấy mình là đang bị "bắt gian" nha!

"Lãnh tiên sinh, anh có phải đi nhầm chỗ rồi không?" Bùi Cảnh Sơ có chút không vui lên tiếng. Cũng phải, gặp hoàn cảnh này ai vui cho nổi.

Mà ai kia vẫn rất thân thiện, cầm lấy cốc nước lọc trước mặt cô uống một ngụm, điềm tĩnh trả lời:

"Đâu có, tôi là muốn ngồi đây cùng cô ấy" liếc liếc sang bạn Diệp.

"Nhưng đây là cuộc hẹn riêng giữa tôi và Tâm Tâm, chúng tôi muốn có sự riêng tư."

"Thì hai người cứ nói chuyện riêng tư đi, coi tôi như không khí là được."

Bùi Cảnh Sơ cạn ngôn, Diệp Tâm càng không có gì để nói. Coi anh như không khí? Có mà anh là bóng đèn thì có, mà còn lại là loại bóng đèn thượng hạng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vạ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cô ấy là vị hôn thê của tôi!

Lãnh Mục Hàn cứ thần nhiên xoay xoay ly nước, mặt thì giống không để tâm tới hai người kia nhưng trong lòng đã lộn hết cả lên.

Diệp Tâm lén quan sát nét mặt của Bùi Cảnh Sơ, bây giờ trông chẳng khác gì đất nồi, do phải kìm nén cơn giận nên trông rất buồn cười. Nếu là Lãnh Mục Hàn gặp phải hoàn cảnh này, chắc chắn anh ta sẽ rất bình tĩnh mà đẩy lui đối phương.

Đúng, Lãnh Mục Hàn chính là kiểu người không chịu thua bất cứ ai, thứ gì đã là của anh thì đừng hòng ai cướp được.

Thấy không khí không được tốt lắm, Diệp Tâm lên tiếng:

"Ăn thôi, em đói bụng rồi!"

"Phục vụ!" Hai người đàn ông đồng thanh, sau đó ánh mắt họ giao nhau.

Mùa hè, nhiệt độ trong nhà hàng bỗng trở nên âm độ, rất lạnh a!

Người phục vụ đưa ra cuốn menu, bàn tay còn run run, chỉ mong sao mau thoát khỏi bàn này. Cô đồng cảm với anh ta, nếu là cô chắc chắn cũng sẽ có thái độ như vậy.

Sau khi đê ác món ăn đã được dọn lên, Bùi Cảnh Sơ cẩn thận lau sạch dao đĩa cho cô khiến Lãnh Mục Hàn cảm thấy vô cùng chướng mắt. Anh gấp một ít cải xanh bỏ vào bát cô, nói:

"Ăn rau đi, tốt cho sức khỏe!"

Bùi Cảnh Sơ cũng không chịu thua kém, gấp thịt cho cô:

"Dạo này hình như em gầy đi nhiều, ăn đồ bổ dưỡng nhiều chút."

"Cô béo quá rồi, đồ ăn dầu mỡ không thích hợp với cô."

[...]

[...]

Đang đói mà gặp cảnh này thực cũng hết muốn ăn luôn. Phía bên kia, một số người cũng đang ngó sang phía cô hóng chuyện, cô nghe thấy họ thì thầm to nhỏ với nhau:

"Bên kia có chuyện gì vậy?"

"Hình như là hai người đàn ông cùng tranh giành một người phụ nữ, cô ấy thực có phúc nha!" Người kia vang lên một câu cảm thán.

"Không chừng là cô ta đi ngoại tình rồi bị chồng bắt quả tang đấy, hoặc là cùng một lúc câu dẫn hai người đàn ông rồi bị phát hiện." Một người khác chen vào.

Nếu ở đây có một cái hố, Diệp Tâm chắc chắn sẽ chui vào đó trốn, thực không biết giấu mặt vào đâu a! Một bữa cơm thôi cũng không cho người ta yên thân được à?

Cô tự hỏi bản thân, Lãnh Mục Hàn bình thường ít nói biến đâu mất rồi? Bùi Cảnh Sơ không thích cãi nhau với người khác đâu rồi? Hai người này cô không quen nha!

Sau khi không thể nhịn thêm được nữa, Diệp Tâm đập bàn một cái, lên tiếng khó chịu:

"Hai người có thôi ngay đi không?"

Im lặng! Hình như có tác dụng rồi. Cô tiếp tục:

"Tôi đến đây là để ăn cơm chứ không phải xem hai người cãi nhau, nhìn xem hai người đã phá bữa cơm của tôi như thế nào hả?"

"Tâm Tâm, nếu em muốn chúng ta có thể đến chỗ khác ăn." Bùi Cảnh Sơ nhẹ giọng với cô, còn liếc sang Lãnh Mục Hàn một cái.

"Thôi khỏi, em hết đói rồi, em muốn về nhà!" Nói rồi cô đứng dậy cầm túi xách bỏ đi, ra đến cửa nhà hàng thì thấy Bùi Cảnh Sơ đuổi theo, anh cầm tay cô nói:

"Để anh đưa em về!"

Đúng lúc đó, Lãnh Mục Hàn cũng bước tới, gạt tay Bùi Cảnh Sơ ra.

"Không cần phiền đến Bùi tiên sinh, Diệp Tâm vẫn là nên để tôi đưa về thì hơn."

"Tôi là bạn trai cô ấy, tất nhiên là tôi có tư cách hơn anh."

"Nhưng cô ấy là vị hôn thê của Lãnh Mục Hàn tôi!"

Đùng đoàng, câu nói mang lực sát thương cực lớn truyền đến tai của hai người đối diện, đánh thẳng vào trung tâm não bộ của họ.

Diệp Tâm nghĩ: Anh ta đã biết hết tất cả rồi sao? Vậy mà từ trước đến nay vẫn sai cô không khác gì người hầu?

Bùi Cảnh Sơ nghĩ: Hân ta là vị hôn phu của Tâm Tâm, vậy có phải so với bạn trai "giả" như anh cao hơn vài bậc?

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lãnh Mục Hàn, anh thích tôi rồi đúng không?

Diệp Tâm ngồi trong xe của Lãnh Mục Hàn, cả hai im lặng làm không khí có vài phần ngưng đọng.

Trong đầu cô xuất hiện vô vàn câu hỏi, rốt cuộc là anh từ khi nào đã biết thân phận của cô?

Vốn là người không nhịn nổi có khúc mắc, cô liền lên tiếng hỏi:

"Anh... Biết tôi là vị hôn thê của anh từ khi nào?"

Lãnh Mục Hàn liếc nhìn cô cái, khuôn mặt biểu hiện rõ là đang cao hứng. Anh trả lời bằng một câu hỏi:

"Cái đó em quan tâm làm gì?"

TMD, cái đó là câu trả lời à? Cô bực bội ngồi thẳng người, không thèm quan tâm đến anh nữa. Cô biết, những thứ anh không muốn nói dù có hỏi thế nào cũng không hỏi được.

Nhìn thấy khuôn mặt vì tức giận mà có chút đỏ này của cô khiến anh không khỏi bật cười. Nhìn một cái, lại muốn nhìn thêm cái nữa.

Thấy anh cười, cô quay sang gắt:

"Cười cái gì mà cười, mắc cười lắm chắc?"

"Đúng là rất buồn cười, mặt em biểu hiện cứ như người vừa rồi rồi không phải em mà là tôi vậy." Anh vừa nói còn vừa cười cô thêm mấy cái.

Cái tên này, thật không thể nào khiến người khác ưa nổi mà!

"Tôi và Bùi Cảnh Sơ không có gì hết!" Một câu nói ngắn gọn phát ra từ miệng cô, ngắn nhưng mang đầy đủ những thông tin cần thiết.

Khoan đã, cô là đang giải thích với anh sao? Nghĩ đến đây ý cười trong mắt anh càng hiện lên rõ rệt, cũng không hiểu vì sao mà mình lại vui đến vậy.

Thấy biểu hiện của anh, cô buột miệng hỏi một câu:

"Lãnh Mục Hàn, có phải anh thích tôi rồi không?"

Khuôn mặt Lãnh Mục Hàn hơi cứng lại, thu hết ý cười, bỗng chốc anh lại trở về vẻ lạnh lùng thường ngày.

Thích cô? Ngay cả anh cũng không biết là có phải mình thích cô hay không, làm sao mà cô biết được?

Thoát một cái, anh lại cười cười nói với cô, giọng nói rất không nghiêm túc:

"Diệp Tâm, em đừng có ảo tưởng như vậy có được không? Tôi chỉ là không muốn người khác dị nghị rằng tôi để hôn thê của mình treo ghẹo đàn ông ở bên ngoài thôi." Nói rồi anh còn liếc xuống phía ngực cô một cái, nhếch mép khinh thường: "Với bộ ngực "lép" của em, tôi không có hứng thú a!"

TMD, người này trước mặt người khác thì luôn ra vẻ lạnh lùng, còn trước mặt cô đúng là không thể đứng đắn quá ba giây mà.

Cái gì mà lép? Bà đây cúp C nhé, không có mắt nhìn à?

Đang định phản bác nhận xét của anh, Diệp Tâm chợt nhớ tới hai cô gái đi với anh mà cô đã nhìn thấy, liền tủi thân nuốt câu nói xuống bụng. Cái này không phải tại của cô nhỏ a~ chỉ tại mấy á kia ngực quá khủng thôi!!

Sát Sát: Hàn ca, không ngờ khẩu vị anh lại nặng như thế!

Hàm mặt lạnh: Thực ra nhỏ một chút cũng tốt, cưới về cũng tạm chấp nhận được

Sát Sát: Còn không phải anh thích người ta nên mới chấp nhận ngực người ta nhỏ à?

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Muốn khi dễ tôi, hai cô nên luyện thêm đi!

Lãnh Mục Hàn đi công tác ở thành phố A đã hai ngày, đôi lúc nhìn vào phòng làm việc của anh, Diệp Tâm lại cảm thấy trống vắng, thiếu thiếu đi cái gì đó.

Cái đó có được tính là nhớ anh không?

Không có anh ở đây, sẽ không có ai sai cô này nọ, không có ai chọc tức cô nhưng cũng không có ai giúp cô quên đi phiền muộn.

Aiz, cô đang nghĩ cái gì vậy nè? Anh mới đi có hai ngày, hai ngày thôi nha!

Để xoá đi ý nghĩ về anh, Diệp Tâm quyết định xuống tầng một tìm Doãn Nghi để nói chuyện phiếm. Nhưng hình như bạn Diệp của chúng ta không được may mắn cho lắm, Doãn Nghi đang làm việc với khách hàng, cô đành tự đi pha cho mình một ly cà phê để ngồi đợi chị.

Oan gia ngõ hẹp, câu này của cổ nhân để lại quả là không sai chút nào a!

Lúc đi pha cà phê, cô gặp phải Nguyệt Thanh và Âu Duy. Hai người họ đang nói cười với nhau gì đó, khi thấy cô liền hiện lên tia khinh ghét nơi đáy mắt. Hai ả nhìn nhau cười một cái như đang thông đồng cái gì đó, Diệp Tâm nhìn thấy cũng khinh bỉ cho qua.

Giọng Âu Duy ồng ọ vang lên:

"Chị Nguyệt Thanh, có một số người không biết thân biết phận mà tính giành Lãnh tổng với chị cơ đấy."

"Vậy sao? Không biết cô ta là ai? Cũng không nghĩ xem mình có đủ tư cách để giành Lãnh tổng với chị hay không?" Nguyệt Thanh cao hứng tiếp lời, ánh mắt không ngừng hướng về phía cô.

Diệp Tâm vờ như không nghe thấy, tiếp tục công việc của mình. Đối với cô, đôi khi im lặng chính là đỉnh cao của sự khinh bỉ. Cô chính là coi hai người bọn họ là hạ tiện, nói chuyện với chúng chỉ thêm bẩn mồm.

Quan trọng là, ý của hai ả chính là muốn cô sập bẫy, cô ngu gì để họ toại nguyện.

Đúng như cô dự đoán, nhận được sự im lặng của cô hai ả vô cùng tức giận.

Nguyệt Thanh đến trước mặt cô, chanh chua nói:

"Diệp Tâm, cô là điếc thật hay giả điếc?"

"Tháng trước tôi vừa đi khám tổng quan, tai tôi không có vấn đề gì." Cô thân nhiên trả lời, đưa ly cà phê lên nhấp một ngụm.

Hình như, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!

Roạt! Một cốc nước nóng đổ xuống tay cô, khiến cô bị bỏng mà buông xuống ly cà phê, tiếng cái ly vỡ vang lên.

"Diệp Tâm, cô đừng nghĩ tiếp cận được tổng giám đốc thì có thể lên mặt với người khác, loại người như cô cũng chỉ là một con đ..."

CHÁT! Một cái tát vang lên giòn rã, giáng xuống khuôn mặt của Nguyệt Thanh khi cô ta còn chưa kịp nói hết câu. Cô ta lấy tay ôm mặt nhìn cô với vẻ quái ác, giọng nói bắt đầu run run:

"Diệp Tâm.. Cô... Cô.." Cô ta chỉ tay vào mặt cô, cô nhìn cô ta một cái rồi nhếch mép cười khinh bỉ.

Diệp Tâm tiến thêm một bước, Nguyệt Thanh lại lùi một bước, đến cả Âu Duy bên cạnh cũng bắt đầu run sợ.

"Diệp Tâm, cô đừng làm bừa, đây là công ti đó!" Âu Duy lên giọng hòng dọa nạt cô.

Diệp Tâm tiến lên một bước lớn, lấy tay gạt lấy cánh tay của Nguyệt Thanh từ nãy giờ vẫn chưa buông xuống.

"Nguyệt Thanh, Âu Duy, hai người các người đừng thấy tôi im lặng mà làm tôi, đối với tôi, muốn đánh hai người cũng chỉ dễ như dẫm con kiến dưới chân thôi. Muốn khi dễ tôi, hai cô nên luyện thêm đi!" Nói rồi cô xoay người rồi đi, hai người kia vẫn còn chưa hết hoảng hốt.

Đúng lúc này, Doãn Nghi cùng một số nhân viên khác vì nghe thấy tiếng động mà chạy vào, thấy chiếc ly vỡ trên nền nhà, Doãn Nghi hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

"Không sao, vô tình làm rơi vỡ thôi." Diệp Tâm trả lời

Doãn Nghi không tin, nhanh chóng nhìn thấy tay của Diệp Tâm đang sưng đỏ, liền cầm lấy tay cô.

"Thế này mà nói không sao, tay em bị bỏng rồi."

Doãn Nghi không hỏi đến chắc cô cũng quên đau, vừa hỏi là cô liền cảm thấy sự bỏng rát từ đôi tay truyền sắp cơ thể. Cô gượng cười nói một câu:

"Là không cẩn thận bị chó hăm hại thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vực: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Là tôi quan tâm em

Lãnh Mục Hàn ngồi trên máy bay, lòng không ngừng cầu mong mau hạ cánh. Anh đã hai ngày không gặp cô, thực sự rất nhớ cô.

Trước lúc lên máy bay, thư kí Dương đã nói với anh rằng Diệp Tâm ở công ti bị người ta khi dễ, anh liền lập tức bỏ lại mọi công việc mà quay về.

Vừa ra khỏi cổng an ninh, đã có xe của thư kí Dương ở sẵn bên ngoài chờ anh. Khi anh đã yên vị trên xe, thư kí Dương liền hỏi:

"Lãnh tổng, anh muốn về nhà hay tới công ti trước ạ?"

"Tới công ti!" Lãnh Mục Hàn anh sắp vì nhớ cô mà phát điên rồi, còn về nhà gì nữa.

Anh nhận ra, mình hình như đúng như lời cô nói, đã lỡ yêu cô mất rồi.

Đến công ti, mọi người đều khá ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của anh, chẳng phải nói đi một tuần mới về sao?

Anh lên thẳng tầng 25 tìm cô, đúng lúc cô ôm tập tài liệu đi ra ngoài. Hai người đâm phải nhau, tập tài liệu rơi xuống.

Diệp Tâm cúi xuống nhặt, Lãnh Mục Hàn cũng cúi theo, cầm lấy bàn tay sưng đỏ của cô, nghiêm giọng hỏi:

"Tay em làm sao thế này?"

Cô hơi giật mình vì sự xuất hiện khác thường của anh, nhưng chợt nhớ ra anh có bao giờ bình thường đâu nên cũng tạm thời bỏ qua vấn đề này, trả lời anh qua loa:

"Tôi không sao, không cẩn thận bị bỏng thôi."

"Không sao? Tay em bị thành thế này mà bảo không sao? Không phải em cẩn thận lắm sao, tại sao lại bị bỏng?" Giọng anh hơi gắt, bất quá cũng là vì lo cho cô.

Ai đó cảm động suýt nữa thì rơi nước mắt.

Cơ mà nhìn cái khuôn mặt như muốn biểu thị "em nói ra ai tôi sẽ giết người đó" của anh, khiến cô hơi rùng mình. Hai ra kia đúng là đánh ghét nhưng nếu vào tay anh xử lí thì thực hơi tội a!

Thấy cô do dự, anh nói với thư kí Dương đằng sau:

"Gọi Nguyệt Thanh và Âu Duy lên đây!"

"Vâng!"

TMD, thì ra anh đã biết hết cả rồi, biết thế không thêm do dự.

Từ ngoài cửa đi vào trong phòng làm việc, Lãnh Mục Hàn cứ nhìn tay cô chăm chăm không rời một khắc, khiến lòng cô rung động mạnh mẽ.

Chưa đầy 5 phút sau, Nguyệt Thanh và Âu Duy đã được đưa vào. Hai ả có chút sợ sệt không dám nhìn thẳng vào anh.

Lãnh Mục Hàn rất điềm tĩnh ngồi xuống ghế hỏi:

"Hai cô thấy Diệp Tâm là người như thế nào?"

Thấy anh không có vẻ gì là đang tức giận về việc làm của hai ả, Nguyệt Thanh mừng thầm trong lòng nhanh nhẩu trả lời:

"Dạ thưa tổng giám đốc, Diệp Tâm cô ta mới vào công ti nhưng đã lên mặt với người khác, năng lực thì yếu kém không coi ai ra gì, theo tôi thấy loại người như cô ta nên bị sa thải."

"Rất đáng ghét đúng không?" Anh làm ra vẻ đồng tình

"Đúng vậy ạ!" Hai ả đồng thanh trả lời

Anh bắt đầu đứng lên đi đến đối diện Nguyệt Thanh, ánh mắt xoáy sâu vào cô ta, vẫn rất tao nhã nhưng giọng nói lạnh đi nhiều:

"Cô ấy lên mặt với người khác vì những người đó đáng để dạy lại, không coi ai ra gì vì bọn họ không đáng để vào mắt, còn cô nói năng lực cô ấy yếu kém, có phải ý cô là chủ tịch Diệp không có mắt nhìn người?"

Nguyệt Thanh cứng đờ người, từng câu từng chữ của anh đều nằm ngoài dự tính của cô ta.

"Tôi... Ý tôi không phải như vậy."

"Ý cô không phải như vậy thì là như thế nào? Chẳng lẽ là do cô sợ chúng tôi người ta nên mới ra tay hăm dọa?"

"Tổng giám đốc, tôi không có, xin anh tin tôi, là Diệp Tâm cô ta tự ý đánh người, còn có Âu Duy làm chứng." Cô ta khóc lóc biện minh hòng nhận được sự đồng tình của anh, Âu Duy cũng hứa theo cô ta:

"Đúng như vậy Lãnh tổng, Diệp Tâm cô ta tát chị Nguyệt Thanh rất mạnh."

"Câm miệng!" Lãnh Mục Hàn lớn tiếng, lần này anh thực sự tức giận, đã cho bọn chúng cơ hội cuối cùng vậy mà cũng không biết giữ lấy, còn giả mồm trước mặt anh. Anh quay sang nói với thư kí Dương:

"Tôi không muốn nhìn thấy hai người này xuất hiện trong công ti, còn nữa, khiến cho cả thành phố này không ai dám nhận hai người bọn họ cho tôi!"

"Đã hiểu." Lúc thư kí Dương đưa hai người họ ra ngoài, Nguyệt Thanh còn nói vọng vào trong:

"Lãnh Mục Hàn, tại sao anh lại đối xử với chúng tôi vậy? Không phải chỉ là bông một chút thôi sao? Sao đến nỗi khiến chúng tôi không tìm được việc làm?"

"Vì các cô đã đụng vào người phụ nữ của tôi, đó là cấm kị!"

Người nào nó đứng bên cạnh cạ lờ, ai người phụ nữ của anh, ai là người phụ nữ của anh a???

Cô hỏi anh: "Lãnh Mục Hàn, anh giúp tôi như vậy..•"

"Là tôi quan tâm em." Anh ngắt lời cô, giọng nói ôn nhu thêm mấy phần.

Cô cảm thấy ấm áp, rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chung một phòng?

Sau hôm đó, mỗi lần Lãnh Mục Hàn nhìn thấy bàn tay chưa lành hẳn của Diệp Tâm liền lườm cô một cái nói cô không cẩn thận.

Hôm nay, cô vừa đến công ti thì đã thấy anh chăm chú xem tài liệu. Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào xấp giấy trên tay, khuôn mặt luôn giữ vẻ lạnh lùng, chiếc áo sơ mi màu trắng khiến anh càng thêm nổi bật. Diệp Tâm thầm cảm thán, ông trời đúng là không bạc đãi anh, đem tất cả những gì hoàn hảo ban cho anh.

Một người đàn ông đẹp trai, tài giỏi, có sự nghiệp ổn định là ước mơ của bao cô gái, một người như vậy đang ở ngay trước mặt cô, là vị hôn phu của cô.

"Nước dãi của em sắp rơi xuống đất rồi kìa." Một giọng nói pha chút đùa cợt vang lên đem tâm hồn đang treo ngược cành cây của cô trở về với mặt đất. Không để mình chịu thiệt, cô cãi lại:

"Roi cái đầu nhà anh, anh nghĩ mình đẹp trai lắm chắc mà tôi thêm ngấm."

"Tôi đâu bảo em ngấm tôi, là em tự nhận."

Lại thua, lại thua rồi a~

Diệp Tâm hậm hực đi về phía bàn làm việc của mình, nện thật mạnh giày cao gót xuống đất. Lãnh Mục Hàn thấy vậy liền cười vẻ đắc thắng, cảm giác dụ được thỏ lọt hố thật vui nha!

Cô quay sang lườm anh một cái, nói:

"Đúng là tôi nhìn anh đấy, thì sao?"

"Không sao, chỉ là nếu em muốn, ngày nào cũng có thể ngấm, tôi bán sắc miễn phí cho em." Anh vừa thản nhiên lật tài liệu vừa trả lời.

Đúng là không có mặt dày nhất, chỉ có mặt dày hơn. Diệp Tâm cô đối với Lãnh Mục Hàn thua 100%.

Mười lăm phút sau, cuối cùng anh cũng gấp tài liệu lại, đặt xuống bàn rồi hướng về phía cô nói:

"Em sắp xếp, đi công tác cùng tôi."

Cô đang uống cà phê suýt chút nữa thì phun hết vào màn hình máy tính đối diện, anh tại sao lại đề nghị đi công tác cùng cô, bình thường nếu không phải tự đi thì là đi cùng thư kí Dương, mang cô theo là có ý gì?

"Anh... Có nhầm lẫn gì không?"

"Không nhầm, em cũng cần tiếp xúc nhiều với bên ngoài."

"Chỉ thế thôi?" Cô nhìn anh với ánh mắt không tin tưởng

Anh nhìn cô một lúc, nói nhẹ như không:

"Còn vì tôi không an tâm để em lại một mình, lần trước tôi mới đi hai ngày mà tay em thành như vậy, lần này là một tuần."

"Nhưng hai người kia bị anh đuổi rồi mà."

"Công ti này không chỉ có hai người muốn hại em, chỉ là em chưa biết."

Đối diện với ánh mắt trân thành của anh, cô chỉ có thể đồng ý chứ không cách nào từ chối, anh quan tâm cô, thật lòng quan tâm cô!

Đến thành phố A thì trời đổ mưa rất lớn, di chuyển bằng phương tiện giao thông có phần không an toàn.

Đây là cơn mưa đầu mùa năm nay, đến rất nhanh và dữ dội. Lãnh Mục Hàn lái xe tấp vào một khách sạn năm sao gần nhất, đến quầy lễ tân đặt phòng.

"Cho chúng tôi lấy hai phòng đơn." Anh lãnh đạm nói, đưa ra tấm thẻ ngân hàng.

"Xin lỗi anh, khách sạn hôm nay chỉ còn một phòng đôi duy nhất ở tầng bốn." Lễ tân ái ngại trả lời "E rằng hai vị phải chịu khó ở chung một phòng rồi!"

"Chung một phòng?" Cả hai đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tim Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tổ tình

Trong một căn phòng vip ở quán bar, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau. Một người vắt chân chữ ngũ, nói với người đối diện:

"Anh họ, anh định đến khi nào thì ra tay?"

Mặt người bên này trầm ngâm một lúc, nhẹ nhàng trả lời:

"Để thêm một thời gian đã."

"Anh còn do dự cái gì nữa, đừng quên Diệp Khắc Sinh đã dồn cha anh vào con đường cùng như thế nào, bây giờ anh lại chỉ vì một con đàn bà mà bỏ quên mối thù của chính mình. Nếu sớm biết Diệp Tâm chính là con gái Diệp Khắc Sinh, em đã xử cô ta sau lần gặp mặt đó rồi."

"Hứa Trình Nam, chú đừng quên bên cạnh cô ta bây giờ còn có Lãnh Mộc Hàn, anh ta dễ để chú động đến người phụ nữ của mình thế sao?"

"Em.."

"Yên tâm đi, lần này bọn họ đến thành phố A, anh sẽ có cách xử lí."

Nghe xong câu nói này, Hứa Trình Nam có vẻ an tâm hơn, nhào người sang nghe sắp xếp của anh họ mình. Hai người thì thầm to nhỏ với nhau một chút rồi Hứa Trình Nam trở về vị trí ban đầu của mình, giọng nói cộc nhả:

"Anh chơi ác như vậy, thực sự dứt tình với người ta rồi sao?"

"Dứt rồi! Đáng lẽ ngay từ đầu anh không nên thích cô ta, hoá ra với anh cô ta chẳng có chút động lòng."

~~~~~

Lãnh Mộc Hàn và Diệp Tâm bước vào căn phòng, thứ mà cả hai để ý đến giây phút này chính là chiếc giường duy nhất của căn phòng kia, thực sự là chỉ có một cái duy nhất thôi sao?

Giường rất rộng nếu nằm hai người thì vẫn thoải mái, nhưng hai người bọn họ là cô nam quả nữ a, chung một giường không ổn lắm a!

"Tôi ngủ sofa, em cứ ngủ trên giường đi!" Lãnh Mộc Hàn nói rồi vắt cái áo lên thành ghế, lấy quần áo đi vào nhà tắm.

Diệp Tâm không kịp nói gì nhìn bóng lưng anh thập phần cảm kích, dạo này lương tâm của boss tăng cao a!

Đến khi cô tắm xong đã là một giờ sau đó, vừa bước ra khỏi nhà tắm, cô liền nhìn thấy anh ngồi trên sofa đánh máy tính lách cách cái gì đó, vẻ mặt rất dăm chiêu.

Anh mặc một chiếc áo thun mỏng, vài giọt mồ hôi dính trên trán, ai nha cái con người này dù mặc gì, làm gì cũng thật đẹp trai a!

"Em còn nhìn nữa là tôi bỏ ý định ngủ sofa đi đấy nhé!"

Diệp Tâm giật mình quay mặt đi chỗ khác, sao anh không lúc nào lảng mạn được một chút vậy?

Nằm lẩn lóc một hồi lâu, anh không mở miệng nói câu nào mà cứ nhìn vào màn hình máy tính, không chịu được buồn chán liền lên tiếng:

"Này Lãnh Mộc Hàn, anh có khi nào thấy mình khác người không?"

"Không!" Anh trả lời ngắn gọn

"Anh không thích nói chuyện..."

Im lặng!

"Mặt anh lạnh hơn cả tủ lạnh nhà tôi..."

Chăm chú nhìn máy tính.

"Anh... Còn rất đẹp trai nữa~"

Vừa nói xong câu đó, Diệp Tâm liền cảm thấy trên giường bị trũng xuống một vùng, Lãnh Mộc Hàn không biết từ khi nào đã trèo lên giường.

"Anh... Anh định làm gì?" Cô lấp bấp tròn mắt nhìn anh, chỉ là định thử tính thử tính kiên nhẫn của anh, không ngờ lại kém như thế, mới ba câu mà

đã...

"Em nghĩ xem tôi định làm gì?"

"Anh đừng làm bậy nha!"

Anh đưa tay nắm chặt hai vai của cô, đem cô ngồi đối diện mình, khuôn mặt trịnh trọng.

"Diệp Tâm, em nghe cho rõ đây, những lời này tôi chỉ nói một lần thôi."

"Có thể không nghe không?" Khuôn mặt của anh làm cô hơi sợ a~ Có cần nghiêm trọng như vậy không?

"Không thể!" Anh trả lời chắc nịch. Tiếp theo, anh nói: "Diệp Tâm, tôi biết em không thích tôi, nhưng không sao, chỉ cần em cho phép tôi đứng cạnh em, nhất định có một ngày tôi cũng sẽ khiến em thích tôi, như tôi thích em vậy!"

Cô mất chữ o mồm chữ a, sững sờ nhìn anh không nói được được câu nào. Anh cũng im lặng nhìn cô, mãi một lúc lâu sau cô mới định thần trở lại, nói:

"Lãnh Mục Hàn, anh đang tỏ tình đây à?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lục Thiếu Phong

"Lãnh Mục Hàn, anh là đang tỏ tình sao?"

"Không giống sao?" Lãnh Mục Hàn nghi hoặc hỏi lại, mặt có chút ửng đỏ

Diệp Tâm che miệng nén cười, người đàn ông này cũng có lúc biết ngại sao?

"Giống, rất giống!" Cô trả lời

"Vậy tại sao em cười?"

"Không có gì, mau đi ngủ đi." Cô đẩy đẩy anh xuống giường, chỉ về phía cái sofa.

"Em..."

Lãnh Mục Hàn còn chưa kịp nói xong thì cô đã trùm chăn kín mít đi ngủ. Thật ra, anh tính hỏi xem cô có đồng ý anh hay không, cơ mà..

"Mai tôi dẫn em đi gặp một người!" Nói rồi anh bước xuống giường, cũng đi tìm giấc ngủ cho chính mình.

Diệp Tâm ở trong chăn tim đập loạn xạ, rốt cuộc cảm giác vui mừng này là sao đây? Có phải hay không cô cũng đã thích anh? Người mà anh muốn cô gặp là ai?

Sáng hôm sau.

Lúc Diệp Tâm tỉnh dậy đã hơn bảy giờ sáng, Lãnh Mục Hàn đang ngồi đọc báo trên sofa, trên bàn là bữa sáng dành cho hai người. Thấy cô, anh liền nhắc:

"Mau đi đánh răng rửa mặt rồi còn ăn sáng, hôm qua đã nói sẽ đưa em đi gặp một người."

"Người đó là ai? Quan trọng với anh lắm sao?" Cô hỏi với giọng ngái ngủ

"Cậu ta là người bạn thân nhất của tôi!"

Lúc hai người ra khỏi khách sạn đã là tám giờ, Lãnh Mục Hàn lái xe đưa cô đến khu trung tâm thành phố, dừng trước cửa một nhà hàng lớn.

Bãi trí bên trong cửa hàng rất đẹp, hợp với những người thích thanh tịnh. Ở ngay vị trí khuất nhất, có một người đàn ông đang ngồi đó, tĩnh lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Tâm đánh giá anh ta một chút. Tuổi tác của anh ta chắc cũng trạc tuổi của Lãnh Mục Hàn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, còn có thân hình cao lớn của anh ta, nhìn qua đã biết là người học võ. Còn có, anh ta rất đẹp trai a! So với Lãnh Mục Hàn chỉ có hơn chứ không kém.

E hèm, cô lại mê trai quá rồi!

"Thiếu Phong, cậu đến lâu chưa?" Lãnh Mộc Hàn lên tiếng, cười nói với người đối diện.

Người đàn ông kia ngược mắt lên, không giấu nổi vui mừng:

"Hàn!" Anh ta nhìn về phía cô, hỏi: "Đây là người mà cậu muốn giới thiệu với tôi?"

"Đúng vậy!" Nói rồi anh liếc mắt về phía cô, ý bảo giới thiệu.

"Xin chào, tôi tên Diệp Tâm!"

"Chào cô, tôi là Lục Thiếu Phong!"

Lục Thiếu Phong? Người này chính là Lục Thiếu Phong? Anh ta chính là nhân vật nổi tiếng trong cả hắc đạo lẫn bạch đạo đây sao?

"Thu ngay ánh mắt háo sắc của em lại!" Lãnh Mộc Hàn lườm cô một cái, kéo cô trở về với mặt đất.

Thật không ngờ, có một ngày cô có thể gặp được một nhân vật lớn như Lục Thiếu Phong, mà anh ta lại còn là bạn của Lãnh Mộc Hàn, ly kì a!

Hai người đàn ông cứ nói chuyện qua lại, Diệp Tâm cảm thấy mình rất giống người thừa. Chính xác hơn là nữ phụ chen giữa cuộc tình của bọn họ.

Ai nha, Lãnh Mộc Hàn mà biết cô tương tượng sâu xa như vậy chắc chắn sẽ bóp chết cô mất.

Tiếng điện thoại của Lục Thiếu Phong vang lên, anh ta nhận máy.

"Alo!"

.....

"Chú nói gì? Nói lại lần nữa xem."

.....

"Được rồi, tôi về ngay!"

Lãnh Mộc Hàn thấy khuôn mặt lo lắng của Lục Thiếu Phong liền hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

"Mộc Nghi mất tích, tôi phải đi đây, hẹn gặp cậu sau!" Nói rồi anh ta cầm lấy áo khoác vội vã ra khỏi cửa.

Thấy bộ dạng của anh ta, chắc chắn cô gái tên Mộc Nghi kia rất quan trọng.

"Cậu ta có bạn gái rồi, em đừng vọng tưởng nữa." Lãnh Mộc Hàn vừa uống nước vừa nói

Diệp Tâm như con mèo ăn vụng bị bắt quả tang, nhanh chóng phải dame:

"Anh không nói tôi cũng biết! Mà ai bảo anh là tôi để ý Lục Thiếu Phong?"

"Em đương nhiên không thể để ý đến cậu ta, vì em để ý đến mình tôi là đủ."

Mặt dày, mặt dày a!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đàn ông khi nấu ăn là đẹp trai nhất

Tác giả: **Sát Sát**

Lãnh Mộc Hàn đưa Diệp Tâm đến một khu chung cư lớn ở trung tâm thành phố, nơi phồn hoa nhất ở cái chốn này.

Diệp Tâm ngạc nhiên, xung quanh đây có rất nhiều khách sạn, tại sao phải thuê chung cư?

"Anh định thuê chỗ này để ở ý hả?"

"Không phải thuê, tôi có mua một căn nhà ở đây."

"À..." Cô dường như hiểu ra vấn đề, nhìn khu nhà một lượt.

Lãnh Mục Hàn đưa cô đến trước cửa một ngôi nhà, nhìn sơ qua cũng biết nó xa hoa cỡ nào. Anh đưa cho cô một cái chìa khoá, dặn dò:

"Tôi có việc phải đi trước, em ở nhà một mình nhé."

"Cho tôi theo với, ở một mình rất buồn a~" Cô cầm lấy tay anh nắn nỉ, trông cô lúc này thật đáng yêu, người nào đó tim đập loạn nhịp.

Bình ổn lại tâm trạng, anh xoa đầu cô nói:

"Ngoan ngoãn ở nhà đi, nhớ khoá cửa cho chặt, khu này nghe nói có rất nhiều kẻ biến thái đấy."

"Tôi thấy kẻ biến thái nhất chính là anh đấy." Thấy dụ dỗ anh không được cô lập tức buông tay anh ra, xiết chặt cửa đi vào nhà, còn cố ý đóng cửa thật mạnh để nó phát ra tiếng rõ to.

Lãnh Mục Hàn thấy cảnh này thì phì cười, cô dù có làm bất cứ hành động gì đều rất đáng yêu.

Anh nhận ra từ khi gặp cô cho tới giờ anh đã thay đổi rất nhiều, đối với cô anh bao dung một cách kì lạ, những sự quan tâm lo lắng dành cho cô mà trước đó anh chưa từng có. Hình như khi yêu, con người ta đều khác đi thì phải.

Diệp Tâm thiết nghĩ, ngôi nhà không có người ở thường xuyên sẽ có nhiều bụi bẩn, nhưng nhà anh lại khiến cô rất ngạc nhiên.

Mọi đồ đạc trong nhà sắp xếp một cách gọn gàng, không thừa mà cũng không thiếu thứ gì, trên nền nhà không dính một hạt bụi.

Nếu không phải cô sớm biết Lãnh Mục Hàn là một người ưa sạch, nhất định sẽ nghĩ mình đi nhầm nhà hàng xóm.

Một buổi một mình ở bên ngoài, cô vừa nằm xuống sofa liền thiếp đi lúc nào không hay.

*****

Hứa Trình Nam dập tắt đèn thuốc nhìn người trước mặt, giọng nói có phần đặc ý:

"Anh họ, em đã sắp xếp xong hết rồi, phần còn lại chỉ chờ anh thể hiện nữa thôi, lần này không những khiến Diệp Khắc Sinh chịu đau khổ, mà còn khiến Lãnh Mục Hàn một phen chịu nhục."

Trên khoé môi người kia hiện đầy ý cười, ánh đèn mập mờ trong bar chiếu vào khuôn mặt điển trai của anh ta, lạnh lẽo mà dữ tợn.

Có lẽ, anh ta thực sự hận Diệp Khắc Sinh đến tận xương tủy, vậy nên mới bất chấp mọi thứ như thế để trả thù ông.

Khi tâm trí của một người bị chi phối bởi hận thù, thực sự máu lạnh đến đáng sợ.

*****

Lúc Lãnh Mục Hàn trở về nhà đã là năm giờ chiều, hoàng hôn bắt đầu xuất hiện. Thấy Diệp Tâm đang ngủ trên sofa, ánh mắt anh liền trở nên nhu hoà.

Khi ngủ cô như con mèo nhỏ, an tĩnh đến lạ, thực khác với con người thường xuyên cãi anh hằng ngày.

Anh đưa tay vén mấy sợi tóc xoã trên mặt cô, cô liền giật mình mà tỉnh dậy.

"Anh về hồi nào vậy?" Cô còn chưa tỉnh hẳn ngủ, lúc hỏi anh giọng nói còn hơi khàn khàn.

"Vừa mới về. Mà sao em không lên phòng ngủ mà lại ngủ ở sofa?"

Nhận ra được sự quan tâm trong lời nói của anh, lòng Diệp Tâm vui đến lạ, nhịp tim cũng vì thế mà chệch đi vài nhịp, quên mất cả việc trả lời câu hỏi của anh.

"Rột rột..." Âm thanh từ bụng cô phát ra, biểu tình với chủ nhân rằng nó đang đói.

CMN, kêu lúc nào không kêu sao lại kêu vào lúc này, cô thực muốn chui xuống cái hố nào đó ngay lập tức.

Lãnh Mục Hàn cũng nhận ra điều này, trực tiếp hỏi cô: "Em đói à?"

"Đúng vậy, cả chiều tôi ngủ nên..."

"Đợi một chút, tôi nấu cho em." Nói rồi anh cởi bỏ áo khoác ngoài, lập tức đi vào trong bếp.

Diệp Tâm nhìn theo dáng người anh mà không khỏi kinh ngạc, một người như anh không ngờ cũng biết nấu ăn. So với cô thì... Aizz, đúng là thảm họa!

Lãnh Mộc Hàn mặc áo sơ mi trắng, xắn lên hai nấc để lộ ra phần cổ tay rắn chắc, trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi thi thoảng chảy xuống cổ, trông thật mê người.

Trước đây, có bạn học từng hỏi cô thấy đàn ông khi nào thì đẹp trai nhất, cô không trả lời được. Nếu bây giờ câu hỏi đó được lặp lại, cô chắc chắn sẽ không do dự mà trả lời: "Đàn ông khi nấu ăn là đẹp trai nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tim Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ai cũng có một khoảng trời giấu kín

Lãnh Mộc Hàn nhìn Diệp Tâm vui vẻ ăn hết số thức ăn anh nấu mà trong lòng cũng vui theo. Đây là lần đầu anh nấu ăn cho người khác, cả đời này cũng sẽ chỉ nấu cho một mình cô thôi.

"Ngon không?"

Diệp Tâm không ngẩng đầu lên, gật một cái thật mạnh.

"Sau này nếu em muốn được ăn free, chỉ bằng chấp nhận tôi đi!!"

Phụt! Thức ăn trong miệng cô trực tiếp phun ra ngoài, phun sạch sẽ. Lãnh Mộc Hàn, anh là đang mua chuộc công khai đấy à?

Ngày hôm sau anh đưa cô đến một cô nhi viện nhỏ, ánh mắt của cô dường như muốn hỏi anh "tại sao lại đi tới đây?"

"Sau khi bố mẹ tôi xảy ra chuyện, tôi từng sống ở đây một thời gian."

Mãi một lúc lâu sau Diệp Tâm mới à lên một tiếng, thật không ngờ một người như anh cũng đã từng sống ở một nơi như vậy, chẳng trách anh lãnh đạm với mọi người xung quanh.

Ai cũng có một khoảng trời giấu kín cho riêng mình, đối với anh, ở cô nhi viện này chính là khoảng thời gian tươi đẹp nhất, không có tranh đấu, không có những công việc đau đầu, bình yên đến lạ.

"Vậy nên anh đưa tôi tới đây là để thăm lại nơi anh đã từng sống sao?" Cô hỏi

"Cũng có thể coi là như vậy."

Đúng lúc đó, có một cậu bé chạy tới ôm Lãnh Mộc Hàn, anh liền cúi xuống xoa đầu nó, biểu cảm ôn nhu dị thường.

"Tiểu Mạnh, đây là cô Diệp Tâm, con mau chào cô đi."

Cậu bé tên Tiểu Mạnh kia liếc nhìn cô một cái rồi cúi đầu biểu thị cho lời chào, cô cười với nó rồi quay sang hỏi Lãnh Mộc Hàn:

"Thằng bé không biết nói chuyện sao?"

"Nó bị tự kỉ từ nhỏ, không thích giao thiệp với ai."

Nghe được câu trả lời từ anh, Diệp Tâm ngẩn người ra một chút, cô vốn định hỏi tiếp là "vậy làm sao anh giao tiếp được với nó?" nhưng cảm thấy vẫn là không nên thì hơn.

Cô liên tưởng đến hình ảnh hai người đàn ông một lớn một nhỏ ngồi bên cạnh nhau không nói một câu nào, cứ như thế mà im lặng nhìn nhau, quả thực rất lạnh a~

Thấy Tiểu Mạnh không quen ra bên ngoài này lắm, Lãnh Mộc Hàn liền quay sang nói với Diệp Tâm:

"Em ở đây, tôi đưa cậu bé vào trong rồi lấy cho em cốc nước."

Cô không nói gì chỉ khẽ gật đầu, nhìn theo bóng lưng của hai người kia. Thực ra Lãnh Mục Hàn chính là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, không tiếp xúc nhiều sẽ nghĩ anh rất lạnh lùng, ở bên mới thấy anh thực sự ôn nhu, dịu dàng.

Diệp Tâm a, mày lại bị bữa cơm người ta nấu cho mua chuộc rồi!

Chợt tiếng điện thoại vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, là Bùi Cảnh Sơ sao?

"Alo, Bùi sư huynh!"

"Diệp Tâm đây à, em đang ở đâu?"

"Em ở thành phố A, có chuyện gì không ạ?" Cô vốn nghĩ, từ sau lần đó bị cô từ chối, Bùi Cảnh Sơ sẽ không liên lạc nữa, không ngờ còn chủ động gọi điện.

Đầu dây bên kia dường như có chút kinh hi, lập tức trả lời: "Vậy chúng ta gặp nhau được không, vừa hay anh cũng đang ở đây?"

Cô do dự một lát, có nên hỏi qua ý kiến của Lãnh Mục Hàn không? Dù sao...

Ách, anh cũng đâu phải là chồng cô đâu, tại sao phải hỏi ý kiến?

Nghĩ thế, cô nhanh chóng trả lời: "Được, anh gửi địa chỉ cho em đi."

Không lâu sau, Bùi Cảnh Sơ liền gửi tin nhắn qua. Lãnh Mục Hàn cũng đi ra ngoài. Đưa cốc nước cho cô, ân cần nói: "Em uống cẩn thận!"

Đờ mờ, suýt nữa thì sặc chết! Hàn mặt lạnh, chỉ là uống nước thôi mà, có cần coi người ta như trẻ con thế không a?

"Ừm... Lãnh Mục Hàn, chiều nay tôi muốn đi gặp bạn một chút." Cô ngập ngừng

"Bạn? Nam hay nữ?"

"Là Bùi Cảnh Sơ!"

Mặt Lãnh Mục Hàn bỗng chốc đen như đất nồi, hừ, cô còn dám đi gặp hắn ta à?

Diệp Tâm cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, xem ra cái tên kia sắp tức giận rồi. Phải khác chế, khác chế a~

"Anh yên tâm, tôi sẽ về sớm, còn nữa, tối nay tôi sẽ nấu cho anh ăn."

Người nào đó nghe thấy câu này thì lòng dịu đi một chút, trong lời nói vẫn có phần giận dỗi:

"Đúng 4 giờ chiều tôi đi đón em."

"Biết rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Diệp Tâm gặp nguy hiểm

Diệp Tâm đến điểm hẹn mà Bùi Cảnh Sơ ghi trong tin nhắn, điều khiến cô cảm thấy kì lạ là đây không phải nhà hàng hay quán nước nào hết mà chỉ là ngã tư đường lớn.

Đang loay hoay nghĩ không biết có phải Bùi Cảnh Sơ nhầm địa chỉ hay không thì một chiếc Audi đến đỗ ngay cạnh cô, Bùi Cảnh Sơ ngó đầu ra:

"Tâm Tâm, mau lên xe!"

Cô không nghĩ gì nhiều liền leo lên xe của anh ta, nhưng vừa bước vào liền bị một cái khăn bịt chặt lấy miệng, cô cố vùng ra nhưng do bị tấn công bất ngờ và lại còn là sức đàn ông nên không lâu sau liền ngất đi. Trước khi mất hết ý thức, môi cô mấp máy một câu: "Lãnh Mục Hàn, cứu tôi!"

Bùi Cảnh Sơ ngồi ở ghế lái nhìn qua gương chiếu hậu cười lạnh một cái, anh ta đợi ngày này lâu rồi.

Tám tuổi, cha anh ta bị Diệp Khắc Sinh đẩy vào chỗ chết, mẹ anh ta vì quá đau lòng mà chết theo, anh ta một thân một mình sống cùng gia đình người chú bên ngoại- cha của Hứa Trình Nam.

Năm anh ta hai mươi ba tuổi, lần đầu tiên gặp Diệp Tâm trong vườn trường, con tim đã vì cô mà rung động. Không lâu sau đó, anh ta biết được cô chính là con gái của kẻ thù mình, thực lòng đã nghĩ sẽ vì cô mà buông bỏ ý định trả thù, không ngờ ngày hôm đó cô nói với anh ta một câu: *"Trước nay em chưa từng thích anh, chỉ xem anh là anh trai thôi, mong anh hiểu."*

Anh ta cố gắng nhiều như thế, quan tâm cô nhiều như thế cũng không bằng một Lãnh Mục Hàn gặp cô chưa đến một tháng. Cô đã vô tình, vậy đừng trách hấn vô nghĩa.

*****

Đã gần bốn giờ chiều, Lãnh Mục Hàn gọi cho Diệp Tâm để hỏi địa chỉ của cô mà mãi cô không bắt máy, đến lần thứ mười thì không còn liên lạc được nữa, anh bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Ở thành phố này cô quen biết không nhiều, càng không rõ địa hình, liệu có thể ở đâu?

Cô nói Bùi Cảnh Sơ hẹn gặp, liệu có phải...

Anh lập tức rút điện thoại ra gọi cho một người:

"Alo, Lãnh tổng!"

"Lập tức điều tra cho tôi nhật kí tin nhắn của số điện thoại *****, tôi cho cậu đứng mười phút." Giọng nói của anh tràn đầy khí lạnh, không cho đầu dây bên kia kịp có nửa lời phản bác liền lập tức dập máy.

Trợ lý Dương vã cả mồ hôi hột, boss nhà anh lại vừa bị gì rồi? Đáng sợ như vậy chắc chắn là liên quan đến phụ nữ rồi a~ Mà thôi kệ CMN đi, boss chỉ cho anh có mười phút, không xong là đến cơm cũng khỏi ăn luôn đi.

7 phút sau.

Một tin nhắn được gửi đến điện thoại của anh, trong đó có rất nhiều hình ghi lại đoạn tin nhắn của cô, đương nhiên là có cả tin của Bùi Cảnh Sơ.

Con mẹ nó, địa chỉ này là ngã tư đường, có thằng điên nào lại hẹn nữ nhân ra đây không? Diệp Tâm chắc chắn không ổn rồi!

Lãnh Mục Hàn lòng nóng như lửa đốt, vừa lao ra ngoài vừa gọi điện cho một người khác:

"Anh Hàn, có chuyện gì không?"

"Lập tức cho người đến ngã tư đường khu trung tâm thành phố, chờ lệnh của tôi. Còn nữa, điều tra về một người tên Bùi Cảnh Sơ."

Oimeoi, 5 giây, tốc độ của lão đại còn nhanh hơn giết người nữa. Mà hình như đúng là anh muốn giết người.

Khi đàn em của Lãnh Mục Hàn gặp được anh, thì anh đã trông giống như con dã thú muốn nhai sống con mồi của mình, dữ tợn hơn bao giờ hết. Cả người tỏa ra hàn khí khiến người khác không cần lại gần cũng lập tức phát run.

"Anh Hàn, tra ra rồi, cha của hấn ta từng làm cho tập đoàn Lãnh Diệp nhưng đã mất khi hấn mới 8 tuổi, hấn ra ngoài du học mới trở về chưa được bao lâu. Còn nữa..."

"Còn gì?"

"Cái chết của cha hấn ta có liên quan đến chủ tịch Diệp!"

Lãnh Mục Hàn cầm tài liệu về Bùi Cảnh Sơ trên tay, ánh mắt như muốn thiêu cháy cái tên kia, tờ giấy bị vò nát không thương tiếc.

"Theo dõi camera ở chỗ này trong vòng ba tiếng trở lại đây cho tôi, nhất định phải tìm được Diệp Tâm đã bị bọn chúng đưa đi hướng nào."

"Vâng!"

Tại căn nhà hoang ở ngoại thành.

Rào! Một xô nước lạnh đổ lên người của Diệp Tâm, cô từ từ mở mắt. Đập vào mắt cô là cảnh đồ nát, hoang tàn của ngôi nhà đã cũ, đối diện cô là người đàn ông đang hút thuốc, khói thuốc bay lên mờ ảo che khuôn mặt của anh ta.

"Bùi Cảnh Sơ, sao bắt tôi tới đây?" Cô hướng về phía anh ta nói.

Bùi Cảnh Sơ dùng chân dẫm nát điếu thuốc, nhìn về phía cô gái đang ngồi trên ghế kia.

Thực là, cô đến chết vẫn kiên cường như vậy, không sợ hãi chút nào sao?

"Muốn cho người cha khôn kiếp của em thấy em chết trong tay tôi, cho người đàn ông của em thấy cảnh ô nhục của em trước khi chết." Anh ta cười, một nụ cười quỷ dị.

"Anh đừng mong đạt được ý định đó, Lãnh Mục Hàn nhất định đến cứu tôi!" Đúng thế, cô tin rằng anh nhất định sẽ đến cứu cô, anh nhất định tìm được cô trước khi cô bị tên Bùi Cảnh Sơ làm nhục. Cô tin anh, tin vô điều kiện!

"Lãnh Mục Hàn? Thằng cha đó muốn tìm được chỗ này cũng phải mất ít nhất một ngày, em thôi mơ tưởng đi!" Anh ta vừa nói vừa tiến lại gần cô, nâng cằm cô lên để mắt cô nhìn thẳng vào mình.

Cô xoay mặt đi chỗ khác, trước nay chưa từng nghĩ Bùi Cảnh Sơ sẽ khôn nạn đến mức này.

"Bùi Cảnh Sơ, tại sao lại làm vậy với tôi?"

"Tại sao ư? Có trách thì trách em là con của Diệp Khắc Sinh- người đã khiến tôi từ đứa bé có gia đình trở thành mồ côi, khiến tôi cả đời luôn phải nhìn sắc mặt của người ta mà sống, em nghĩ xem, tôi có hận ông ta không?" Anh ta gần như gào lên, từng động tác trở nên đáng sợ. Thù hận đã làm mờ mắt anh ta rồi.

Diệp Tâm lục lại trí nhớ, hình như cô có từng thấy hồ sơ về một người tên Bùi Diễn, không ngờ ông ta lại là cha của Bùi Cảnh Sơ.

"Anh hiểu nhầm rồi, không phải ba tôi hại ba anh mà là chính ông ta hại mình, là cha anh tham ô quỹ đen, khiến công ti hao hụt rất nhiều tiền, ba tôi biết được liền báo ông ta tìm cách trả lại số tiền đó, không ngờ ông ta lại tự sát..."

"Đủ rồi! Cô đừng biện hộ cho tội ác của cha mình nữa!" Bùi Cảnh Sơ bộc phát thú tính, đập ngã cái ghế cô đang ngồi khiến cô ngã đập đầu xuống nền đất, máu chảy ra.

Diệp Tâm biết mình đã khơi sâu thêm hận thù giữa Bùi Cảnh Sơ và cha mình, không ngờ ý định ban đầu của cô lại phản tác dụng.

"Bùi Cảnh Sơ, đừng sai thêm nữa, mau thả tôi ra, quay đầu vẫn kịp."

"Thả cô? Khi nào cô chết tôi sẽ thả, còn bây giờ tôi phải khiến cô khóc lóc cầu xin tôi đã." Nói rồi anh ta lao vào người cô như con dã thú nhìn thấy con mồi của mình, ra sức xé áo cô, điên cuồng một cách đáng sợ.

Nước mắt Diệp Tâm rơi xuống, lâu lắm rồi cô không khóc. Lãnh Mục Hàn, anh còn không mau tới cứu tôi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Báo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mà dám làm gì cô ấy, tao liền giết chết mày

Au: Sát Sát

Bùi Cảnh Sơ lao tới, cô liền lấy chân đạp anh ta một cái, khiến anh ta lùi về sau mấy bước.

Anh ta lại tiến tới, lần này khôn ngoan hơn tránh được cước đạp của cô.

Bùi Cảnh Sơ nắm lấy phần áo ở sau gáy, xé một cái roet. Diệp Tâm rơi vào tuyệt vọng, chẳng lẽ cô sẽ thực sự bị tên cầm thú này làm nhục sao?

Đúng lúc này, cửa căn nhà hoang bị đập mạnh một cái, đổ rầm xuống mặt đất.

Lãnh Mục Hàn cùng với khoảng chục người nữa bước vào, mặt đằng đằng sát khí.

"Mẹ kiếp! Bùi Cảnh Sơ, người của Lãnh Mục Hàn tao mà cũng dám đụng." Lãnh Mục Hàn gần lên từng tiếng, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Bùi Cảnh Sơ run lên một cái, anh ta đã chọn chỗ này cách xa trung tâm thành phố, ít nhất cũng phải nửa ngày mới tìm ra, còn Lãnh Mục Hàn mất chưa đến ba tiếng đồng hồ. Là anh ta đã khinh thường anh rồi.

Diệp Tâm thở ra, may mắn là anh đến kịp, may rằng cô vẫn chưa bị làm sao, cô đã không tin nhầm Lãnh Mục Hàn. Người đàn ông này, luôn xuất hiện lúc cô cần nhất.

Bùi Cảnh Sơ nhanh chóng khôi phục tinh thần, ý thức được sự nguy hiểm tỏa ra từ người của Lãnh Mục Hàn, anh ta liền lấy súng chĩa vào đầu cô:

"Lãnh Mục Hàn, nếu mày dám qua đây, tao liền một súng bắn chết con đàn bà này."

Lãnh Mục Hàn khẽ nhủ mày, anh hiện tại đang rất tức giận, dám lấy Diệp Tâm ra uy hiếp anh.

"Thằng khốn, mày nên ý thức được mạng sống mình đang nguy hiểm, tốt nhất là thả Diệp Tâm ta, tao sẽ cho mày con đường sống."

"Hừ, ai thắng còn chưa biết được." Lúc anh ta vừa nói xong câu này thì một đám người nữa bước vào từ cửa sau. Có lẽ là người của Bùi Cảnh Sơ, số người còn gấp đôi người của Lãnh Mục Hàn.

Anh sắc mặt không đổi, khẽ nhếch môi một cái đầy sự khinh bỉ.

Người của hai bên lao vào đánh nhau, hiện tại đứng im chỉ có Lãnh Mục Hàn, Diệp Tâm và Bùi Cảnh Sơ.

Anh từng bước từng bước tiến lại chỗ cô. Bùi Cảnh Sơ càng dí sát họng súng vào đầu cô.

"Lãnh Mục Hàn, chẳng lẽ mày thực sự không lo cho an nguy của Tâm Tâm sao? Mày muốn cô ấy chết!"

"Nếu mày dám làm gì cô ấy, tao liền giết chết mày." Anh rút khẩu súng dắt ở bên hông ra chĩa thẳng vào Bùi Cảnh Sơ.

Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, ngoài sát khí cũng chỉ có sát khí.

Bùi Cảnh Sơ lấy lại được bình tĩnh, cười đầy ẩn ý. Anh ta bây giờ có thể nói là ngạo mạn, khác hẳn với khí thế run sợ ban đầu. Như thế này còn đáng sợ hơn.

"Mày muốn biết tao đang giữ cái gì của tập đoàn Lãnh Diệp không? Là tài liệu cơ mật đấy. Nếu giết tao thì công ti chúng mày coi như xong đời."

Lãnh Mục Hàn khẽ nhủ mày, điều anh dự đoán quả không sai, trong công ti đúng là có nội gián. Nhưng nếu tài liệu cơ mật của công ti dễ bị trộm như vậy thì Lãnh Mục Hàn anh đúng là quá bất tài rồi. Anh không cho phép điều đó xảy ra, dù chỉ là một sơ suất nhỏ.

"Bùi Cảnh Sơ, người của mày có nói là trộm được tài liệu đó bằng cách nào không? Rất dễ dàng sao?"

"Ý mày là sao?"

"Rất tiếc, nhưng tài liệu mày đang nắm trong tay chỉ là giả, tài liệu thật đang nằm trong két bảo mật ở ngân hàng."

Mặt Bùi Cảnh Sơ thoáng qua tia hoảng hốt, khốn kiếp, thế mà lại bị tên họ Lãnh lừa. Đúng lúc đó điện thoại của anh ta vang lên, sau khi nghe xong liền sa sầm mặt mày. Nhân cơ hội này, Lãnh Mục Hàn càng làm anh ta thêm rối:

"Sao? Người của mày vừa thông báo không bắt được chú Diệp chứ gì? Bùi Cảnh Sơ, mày thua rồi!"

Anh nghiêm nhiên đạt được mục đích, họng súng của Bùi Cảnh Sơ bắt đầu run lên, lệch ra khỏi đầu cô.

Thừa cơ hội này, Lãnh Mục Hàn liền tiến tới định cướp súng của anh ta nhưng anh ta đã ý thức được liền xoay người lại, trực tiếp nổ cò.

Đoàng! Hai tiếng súng vang lên cùng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Boss Súng Vọc: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lãnh Mục Hàn, anh là đồ Ngốc!

Au: Sát Sát

Đoàng! Hai tiếng súng vang lên cùng lúc.

Đạn bay ra từ súng của Lãnh Mục Hàn bắn trúng chân của Bùi Cảnh Sơ, anh ta ngã xuống đất. Còn Lãnh Mục Hàn anh nhanh chóng tránh được đạn của Bùi Cảnh Sơ, đến bên chỗ Diệp Tâm.

"Tiểu Diệp, em không sao chứ?"

"Không sao! May anh đến kịp". Cô trả lời.

Anh cúi trối cho cô, phát hiện phần áo sau lưng cô đã bị xé rách một nửa, xương cánh bướm lộ ra. Đặc biệt hơn là trên lưng cô có một hình bông hoa màu đỏ nhạt, cái hình mà anh không bao giờ quên.

Thảo nào khi gặp cô đã thấy đặc biệt như vậy, không ngờ cô với người chơi tình một đêm với anh lại chính là một.

Đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng cũng tìm được em.

Anh lấy áo khoác của mình khoác cho cô, không để ý đến chuyện trong tay Bùi Cảnh Sơ vẫn còn súng.

Đoàng! Một tiếng súng nữa vang lên, lần này điểm nhắm là Diệp Tâm. Bùi Cảnh Sơ anh ta rất thông minh, đối với cô Lãnh Mộc Hàn có ý thức bảo vệ mãnh liệt, nhất định sẽ không màng đến tính mạng mà đồ đạn cho cô.

Đúng thế, vì bảo vệ cho cô mà anh lấy ngực đỡ đạn, nhưng anh đã kịp nổ thêm một phát súng, đạn bay chuẩn xác cắm vào ngực Bùi Cảnh Sơ, chỉ cách tim có 2 cm.

Lãnh Mộc Hàn ngã xuống. Anh vụn vụn không ngờ tới, người Bùi Cảnh Sơ nhắm bắn không phải anh mà lại là Diệp Tâm. Nếu anh chậm hơn một giây nữa, có lẽ người trúng đạn sẽ là cô.

Trước mắt Diệp Tâm bây giờ toàn là máu, cô nhìn thấy anh, nhìn thấy anh ngã xuống trước mặt cô, mà vốc thì lại không làm được gì hết.

"Lãnh Mộc Hàn!"

Trên đường đến bệnh viện, cô vẫn nắm chặt tay anh không rời, nước mắt không ngừng rơi.

"Lãnh Mộc Hàn, anh nhất định không được làm sao, xin anh!" Cô đứng im nhìn anh được đưa vào phòng cấp cứu, trong lòng hơn một ngàn lần cầu nguyện cho anh.

"Chị dâu, chị đừng lo, lão đại số mệnh rất tốt, sẽ không làm sao đâu". Một người đàn em của anh vỗ vai cô, an ủi.

Bây giờ cô mới chợt nhận ra, người này từ nãy vẫn luôn miệng gọi cô hai tiếng "chị dâu".

Trong lúc cô vẫn còn lưỡng lự không chấp nhận anh, anh đã quy hoạch hết cuộc sống của anh và cô vào làm một.

Người đàn ông đó, cô đi đến đâu cũng không tìm được.

Người đàn ông đó, yêu cô thật lòng.

Người đàn ông đó, là hôn phu của cô, Lãnh Mộc Hàn.

Ba tiếng sau.

Lãnh Mộc Hàn được đưa tới phòng chăm sóc đặc biệt, sắc mặt nhợt nhạt không có một các máu nào.

Diệp Tâm ngồi lặng im nhìn anh nằm đó, đau lòng. Anh lúc ngủ trông hiền hoà biết mấy, không còn cái bộ mặt lạnh tanh thường ngày, cũng chẳng phải con người hay trêu chọc cô.

"*Diệp Tâm, chỉ cần em cho phép tôi đứng cạnh em, tôi nhất định khiến em cũng thích tôi, như tôi thích em*". Giọng nói ấy lại vang lên trong đầu cô.

"Lãnh Mộc Hàn, em cho phép anh đứng cạnh em rồi đấy, anh còn không mau tỉnh lại đi."

"Lãnh Mộc Hàn, em thích anh! Rất thích anh!"

Đàn em của anh thấy cảnh tượng này không nhịn được liền lên tiếng:

"Chị dâu, chị đi rửa mặt thay quần áo trước đi, lúc lão đại tỉnh chắc chị cũng không muốn anh ấy thấy bộ dạng của chị bây giờ đúng không?" Kèm theo đó là một bộ quần áo sạch sẽ được đưa đến trước mặt cô.

Lúc này cô mới nhận ra người mình thực sự rất bẩn, máu của anh dính khắp người, phải đi tắm thật sạch, anh không chịu được bẩn.

"Vâng anh trông anh ấy giúp tôi".

"Vâng".

Vì đây là phòng VIP nên có nhà tắm riêng, cô cũng không phải đi đâu xa. Tắm xong, cô đi mua cháo cho anh phòng lúc anh tỉnh lại có thể ăn ngay.

Vừa ra đến ngoài cửa, cô đã gặp một người ở hành lang.

Doãn Nghi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Con người ta vì yêu mà mù quáng

Tác giả: Trang Năm

"Chị Nghi, sao chị lại ở đây?"

"Chị đến thăm thăm Bùi Cảnh Sơ." Doãn Nghi trả lời, đầu hơi cúi thấp.

Diệp Tâm thoáng qua vẻ kinh ngạc, giờ thì cô đã biết người làm tay trong cho Bùi Cảnh Sơ là ai, một người mà cô không bao giờ nghĩ đến.

"Chị nói chuyện với tôi một chút." Cô nói rồi kéo Doãn Nghi đi mặc cho chị ta chưa kịp phản ứng.

Đến sân sau của bệnh viện, xác định là không có ai cô mới buông chị ta ra, lớn tiếng nói:

"Rốt cuộc Lãnh Diệp không tốt với chị thế nào mà chị lại phản bội chúng tôi như vậy, chị có biết Bùi Cảnh Sơ anh ta không phải người tốt không?"

Doãn Nghi đã đoán trước được thái độ của Diệp Tâm, ngừng không ngờ lại dữ dội đến mức này. Cũng phải, chị đã hại Lãnh Diệp suýt chút nữa thì khuyh đảo, nếu cô không tức giận thì quả là lạ.

"Chị biết anh ấy không phải người tốt." Chị ta trả lời.

"Chị biết? Vậy tại sao còn giúp anh ta?"

Doãn Nghi cười lạnh, chính chị còn không biết tại sao lại bắt chấp tất cả giúp anh ta như vậy, phải chăng là tình yêu?

Chị yêu anh ta, mặc dù biết trong lòng anh ta mãi mãi không có chị.

Biết anh ta đang lừa dối mình, biết mình đang giúp anh ta làm chuyện xấu, chị vẫn cam tâm tình nguyện làm theo như một con ngựa.

Vì yêu hắn ta, chị quên mất tình bạn giữa chị và Diệp Tâm.

Vì yêu hắn ta, chị quyết định phản bội công ti nơi mình coi là nhà.

Vì yêu hắn ta, chị trở thành người xấu.

Con người ta khi yêu thương mù quáng như thế.

"Nếu bây giờ Lãnh tổng nhờ em làm chuyện xấu, em có làm không?" Doãn Nghi hỏi, giọng nói vài phần bi thương.

Diệp Tâm im lặng, cô nghĩ câu trả lời của mình là có.

Nếu đã như vậy, cô có tư cách gì mà ở đây trách móc Doãn Nghi, chính cô còn phân vân giữa làm và không làm nữa kia.

"Anh ta sẽ phải trả giá cho tội lỗi của mình trong tù, chị mau đi thăm anh ta khi còn chưa quá muộn đi."

"Em nghĩ Lãnh Mục Hàn khi tỉnh dậy sẽ tha cho Cảnh Sơ được sống sao?" Doãn Nghi nói vọng theo bóng lưng của Diệp Tâm khi cô vừa mới đi được vài bước.

"Ý chị là sao?" Diệp Tâm khó hiểu quay đầu lại hỏi.

"Lãnh Mục Hàn anh ta yêu em như vậy, anh ta sẽ không bao giờ để người nào đụng tới em được toàn mạng. Anh ta thực sự rất tàn nhẫn, điều này chẳng lẽ em không biết?"

Diệp Tâm đương nhiên biết anh tàn nhẫn, qua chuyện của Nguyệt Thanh và Âu Duy là đủ biết. Nhưng, sẽ đến mức giết Bùi Cảnh Sơ sao? Chẳng phải để anh ta trong tù là mọi chuyện sẽ kết thúc ư?

Cô mua cháo xong quay trở về phòng bệnh, trước khi bước vào cửa cô nghe thấy đoạn nói chuyện của anh với đàn em của mình:

"Sắp xếp ổn thỏa chưa?"

"Lão đại, anh yên tâm! Nhất định hắn ta không qua nổi đêm nay."

"Tốt. Đi chuẩn bị vé máy bay cho tôi và Tiểu Diệp, tôi muốn quay về."

"Vâng."

Khi người đàn em kia đi ra, cô nấp vào khúc quẹo của hành lang để tránh anh ta nhìn thấy. Lòng cô có gì đó nhoi nhói, cô không muốn Lãnh Mục Hàn vì cô mà giết người.

Lúc cô vào phòng, anh đang đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời hôm nay rất xanh.

Nghe thấy tiếng động, anh quay đầu lại nhìn, thấy cô, ánh mắt trở nên ôn nhu đến lạ.

"Diệp Tâm, em rốt cuộc có trái tim không vậy? Anh là người cứu em đó, vậy mà lúc anh tỉnh dậy lại không thấy em đâu." Anh trách móc.

"Thì em ra ngoài mua cháo cho anh còn gì, thấy anh tỉnh nhanh như vậy lại còn có sức trách em chắc cũng không đến nỗi bị thương quá nặng." Cô đặt cặp lòng xuống bàn rồi đi đến ngồi bên cạnh anh.

"May mà lúc đó anh mặc áo chống đạn, không thì anh thực sự sợ không gặp được em. Điều này là ác mộng lớn nhất đời anh."

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Xuất hiện một Mạn Uyển Như

Tác giả: Trang Năm

Diệp Tâm cảm thấy có chút không quen, dù sao tên Lãnh Mục Hàn này cũng lạnh nhạt quen rồi, dạo gần đây lại nói mấy câu sến sẩm như vậy, thật sự ớn lạnh a~

"Lãnh Mục Hàn, em có một chuyện này muốn anh chấp nhận."

Nhìn khuôn mặt cô có phần nghiêm trọng, chẳng lẽ đã có chuyện gì rồi sao?

"Diệp Tâm, chỉ cần là chuyện em muốn làm, anh dù có chết cũng cố gắng hoàn thành cho em." Anh trả lời.

Diệp Tâm...

Cô chỉ muốn xin hẩn một chuyện nhỏ thôi, gì mà nghiêm trọng đến cả tính mạng như vậy?

"Tha cho Bùi Cảnh Sơ đi."

Cô vừa nói xong câu này, mặt Lãnh Mục Hàn tối sầm, đến mức này rồi mà cô vẫn cầu xin cho anh ta.

"Anh ta cũng chưa làm gì em, cùng lắm thì anh khiến anh ta không ra khỏi tù được là được." Thấy anh không trả lời, cô tiếp tục nói, chỉ mong có thể thuyết phục được anh.

Nhìn khuôn mặt cầu xin của cô, anh không thể nào nhịn được bật cười, xoa đầu cô.

"Thôi được, anh sẽ tha cho mạng chó của hẩn."

"Cảm ơn anh!"

"Thôi được rồi, em chuẩn bị đi, chúng ta quay về."

~~~~~

Ở một nơi khác, Lãnh Duật Thần đau đầu nhìn cô gái trước mặt. Suốt từ sáng tới giờ, Mạn Uyển Như không ngừng xin hẩn cùng mình đi gặp Lãnh Mục Hàn.

"Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh họ không muốn gặp mặt em, nếu anh đưa em tới đó anh ấy chắc chắn sẽ từ chối mặt anh, anh không đi."

"Anh Thần, anh không thương đứa em nuôi này nữa sao?" Mạn Uyển Như bày ra bộ mặt khổ khổ, chấm nước mắt nói với Lãnh Duật Thần.

Nói hấn không thương cô em này cũng không phải, dù sao cũng là anh em kết nghĩa chơi với nhau từ nhỏ, nhưng lần này hấn quả thật không có cách nào giúp.

Từ sau lần cô ta bỏ thuốc muốn leo lên giường của ông anh họ đại phú đại quý kia, hảo cảm của gấn đối với cô gái này cũng vơi đi nhiều.

"Mạn Uyển Như, anh đã nói, anh không giúp được em. Anh Hấn đã từ mặt ông nội rồi, anh không thể để anh ấy cũng từ mặt anh. Em thông cảm!" Hấn nói rồi lại chăm chú nhìn vào điện thoại chờ tin nhắn của Mạc Phi Vũ, đối với hấn đây là niềm vui duy nhất.

Mạn Uyển Như cứng mềm đều không thuyết phục được Lãnh Duật Thần giúp mình, tức giận đứng dậy ra về.

Cô ta khôn tin là Lãnh Mục Hấn anh lại giận lâu đến vậy.

Thành phố B.

Vừa xuống máy bay một cái Diệp Tâm đã bắt Lãnh Mục Hấn đến bệnh viện điều trị cho khỏi hấn vết thương, mặc cho anh ngàn lần vạn lần từ chối, thuyết phục, năn nỉ cô cho anh về nhà.

Action lại một số đoạn cầu xin bà xã của Hấn đại nhân:

1.

"Tiểu Diệp à, anh bị thương rất nhẹ, cho anh về nhà đi nha~"

"Hôm qua anh chảy rất nhiều máu, không an toàn." Bạn Diệp liên quyết từ chối.

"Bây giờ anh rất khỏe. Em có thể kiểm chứng." Nói rồi anh làm bộ dạng lên cơ bất, miệng vết thương dần ra khiến anh run lên một cái.

Người nào đó lườm anh muốn rách cả mắt.

2.

"Tiểu Diệp, anh muốn về nhà để em có thể chăm sóc cho anh." Anh vẫn không buông tha.

"Ở bệnh viện em cũng có thể chăm sóc cho anh."

"Ở nhà thì em có thể nấu cơm cho anh ăn."

"Anh xác định là muốn ăn cơm em nấu?"

Lãnh Mục Hấn suy nghĩ một chút, hay là vẫn cứ ở bệnh viện thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cô là Diệp Tâm sao?

Tác giả: Trang Năm

Lãnh Mục Hấn tự nhiên lại thêm ăn canh cá, vậy nên cái người chăm sóc anh là cô đây lại phải đi ra ngoài mua cho anh.

Lúc Diệp Tâm vừa đi thì Mạn Uyển Như cũng vừa đi tới.

Mạn Uyển Như gõ cửa phòng 301, chưa kịp chờ hồi âm từ bên trong đã tự động bước vào.

"Tiểu Diệp anh nói này em là chim hay sao mà..." Anh còn chưa kịp nói hết câu thì đã chết sững, thu lại khuôn mặt hào hứng vừa rồi và thay vào đó là bộ dạng lạnh lùng thờơ ngày.

Anh cứ ngỡ là Diệp Tâm, không ngờ người đến lại là cô gái mà anh không muốn nhìn thấy nhất, Mạn Uyển Như.

"Anh Hấn, sao vậy? Không chào đón em sao?" Cô ta nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Lãnh Mục Hấn, trong lòng thoáng chút buồn.

"Nếu tôi nói không chào đón, em sẽ đi sao?"

"Đương nhiên là không!"

"Vậy thì câu hỏi lúc đầu thừa quá rồi đấy."

Mạn Uyên Như chua xót, không ngờ rằng Lãnh Mộc Hàn vẫn còn ghét mình như vậy. Ba năm rồi, anh vẫn không thể nhìn cô ta lấy một cái.

"Anh là vì cô gái kia mà bị thương sao?" Cô ta nhìn chăm chăm vết thương ở ngực được băng bó siêu vẹo.

"Không liên quan đến em." Anh vẫn giữ ngữ khí lạnh lùng.

"Xem chừng cô ta cũng không phải là người khéo tay gì, để em giúp anh băng lại vết thương." Cô ta vừa nói vừa bước đến định chạm vào người anh, anh nhanh chóng lùi lại.

"Không cần! Tôi thích như thế này." Anh thẳng thừng từ chối.

Nhìn vào vết thương, anh lại cảm thấy yên lòng, chỉ cần là do cô làm dù nó có xấu đến đâu thì trong mắt anh vẫn luôn là đẹp nhất.

Mạn Uyên Như mặc kệ sự từ chối của anh, kiên quyết sửa lại băng. Đúng lúc này, Diệp Tâm nước vào.

Cô đứng chôn chân ở cửa, cảnh tượng hiện tại của hai người kia thực sự rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

"Tiểu... Tiểu Diệp!" Lãnh Mộc Hàn nhìn thấy cô, lòng xẹt qua một tia cảm xúc khó tả. Cô sẽ không hiểu lầm đó chứ? Anh vội vàng dùng hết sức đẩy Mạnh Uyên Như ra xa mình.

Mạn Uyên Như cười lạnh trong lòng, anh thực sự sợ chị ta hiểu lầm như vậy sao? Lãnh Mộc Hàn mà em quen biết chưa bao giờ đối với người phụ nữ nào như vậy, xem ra anh thực sự động tâm rồi.

"Lãnh Mộc Hàn, anh lại lén em định tháo băng ra đúng không?" Cô làm bộ dạng tức giận đi đến chỗ anh, xem ra chính là không nghi ngờ gì về mối quan hệ mờ ám giữa hai người này.

Anh nhẹ nhàng thờ ra một cái.

"Xin chào, cô là Diệp Tâm sao?" Mạnh Uyên Như đưa tay ra trước mặt cô biểu thị sự xã giao, cô cũng không ngần ngại đáp trả.

"Đúng vậy, cô là?"

"Mạnh Uyên Như, bạn thanh mai trúc mã của anh ấy." Chỉ về phía Lãnh Mộc Hàn.

"Ra là vậy. Lãnh Mộc Hàn anh cũng tốt số quá đấy, bị thương một cái là có người tới thăm." Cô quay sang lườm nguyệt anh.

Lãnh Mộc Hàn khẽ rung mình, không phải cô nghi ngờ có gian tình đấy chứ?

"Bà xã, anh trong sạch nha~" Biểu cảm trên mặt anh hiện tại phải nói vô cùng đa dạng.

"Bà xã cái đầu nhà anh."

Mạnh Uyên Như thực sự cảm thấy mình chính thức bị cặp này ném ra sau đầu, giống như bị tạt vào mặt một hũ giấm, thực sự rất chua, nếu còn ở lại chắc chắn sẽ không chịu nổi mà tức chết.

"Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi trước." Cô ta vội vã cáo lui.

Khi Mạnh Uyên Như còn chưa ra khỏi cửa, Diệp Tâm đã quay lại véo tai anh, thực sự là một màn khiến cô ta chướng mắt.

Diệp Tâm, tôi không phục!

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lời ngọt ngào

Mạnh Uyên Như thực lòng không hiểu, rốt cuộc Diệp Tâm kia có cái gì mà Lãnh Mộc Hàn lại yêu đến vậy.

Cô xinh đẹp? Cô ta không xinh đẹp sao?

Cô dịu dàng? Trước khi đến đây Mạn Uyển Như có điều tra qua, hỏi học cấp ba Diệp Tâm cùng với Đường Mộc Nhiên chính là hai chị đại trong trường, lấy đâu ra dịu dàng.

Cô yêu anh? Cô ta cũng đâu có kém.

Lãnh Mộc Hàn, Lãnh Mộc Hàn anh thay đổi rồi, vì một người con gái mới quen hơn một tháng mà trở nên dịu dàng khác thường.

Mười mấy năm lớn lên cùng nhau, đó là lần đầu tiên Mạn Uyển Như thấy một Lãnh Mộc Hàn như vậy.

Nghĩ đến đây, cô ta càng không nhìn được muốn đến gặp anh. Đã ba ngày rồi cô ta không nhìn thấy anh, không biết bệnh tình của anh như thế nào rồi.

Bệnh viện.

"Xin lỗi, người mà cô tìm ngài ấy vừa xuất viện sáng nay rồi." Viên y tá nhẹ nhàng nói với Mạn Uyển Như.

"Xuất viện? Vết thương của anh ấy lành rồi sao?"

"Thực ra vết thương của ngài ấy không quá đáng ngại, xuất viện cũng là chuyện thường." Nói rồi y tá kia đi làm việc của mình.

Mạn Uyển Như rút điện thoại từ trong túi ra, gọi cho Lãnh Duật Thần.

"Mạn Uyển Như, sao em cứ phá chuyện đại sự của anh hoài vậy?" Giọng Lãnh Duật Thần gắt lên ở đầu dây bên kia.

"Chuyện đại sự của anh chắc cũng chỉ là cô diễn viên đó thôi chứ gì, cho em xin địa chỉ nhà của anh Hàn."

"Tin nhắn!"

Lãnh Mộc Hàn cẩn thận cắt từng miếng thịt vuông vắn cho vào chảo rán, còn Diệp Tâm.. Bạn Diệp của chúng ta nhàn hạ ngồi ăn táo ngoài sân pha.

Bạn Diệp: Nè nè, không phải tôi không muốn làm nha, là do tên kia không cho tôi làm nha~

Mạn Uyển Như đứng trước cửa nhà anh một hồi lâu, mãi mới dám nhấn chuông cửa.

"Tiểu Diệp, ra mở cửa!"

"Ra ngay, ra ngay đây~"

Lúc nhìn thấy vị khách kia là Mạn Uyển Như, cô không khỏi ngạc nhiên một chút.

"Anh Hàn đâu?"

"Anh ấy ở trong nhà." Diệp Tâm không vui cho lắm, cũng phải thôi, có ai nghe người phụ nữ khác gọi hôn phu của mình là anh này anh nọ mà vui nổi không?

Cô ta không nói gì thêm trực tiếp lướt qua cô để đi vào nhà.

Mẹ kiếp, đang thử thách bà à?

Nắm: Diệp tí, em ủng hộ chị giết giặc.

Nhìn khắp phòng khách không thấy, Mạn Uyển Như tiến vào phòng bếp, cảnh tượng trước mắt suýt nữa thì làm tim cô ta rơi ra ngoài.

Cái gì đây? Anh đang nấu ăn ư? Lãnh Mộc Hàn mà cô quen nấu cho bản thân mình còn thấy lười chứ đừng nói là nấu cho người khác.

Nhận ra được sự khác lạ trong tiếng bước chân, Lãnh Mộc Hàn dừng động tác đang làm để quay lại nhìn cô ta.

"Sao em lại xuất hiện ở đây?"

"Tôi thăm anh."

"Tôi khỏe rồi."

"Anh Hàn, anh rút cuộc yêu chị ta đến mức nào vậy?" Cô ta chưa xót hỏi.

Trầm mặc mất một giây, anh trả lời: "Yêu đến mức có thể hi sinh tính mạng này vì cô ấy. Nhưng so với cái chết, tôi càng muốn sống để có thể chăm sóc

cho cô ấy hơn."

Diệp Tâm khẽ mỉm cười, không phải cô cố tình nghe lén, chỉ là tò mò quá thôi.

Nắm Thế mà bảo không cố tình. ==

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cô hiểu anh ấy bao nhiêu?

Mạn Uyển Như đời này mãi mãi không hiểu được Lãnh Mục Hàn.

Anh chỉ vì muốn giữ cơ nghiệp của cha mình mà từ bỏ Lãnh Thần, từ Mỹ về đây tiếp quản Lãnh Diệp.

Anh vì một lời hứa miệng của cha mình mà từ bỏ bao nhiêu cô gái có gia thế tốt hơn Diệp Tâm, trở về tìm cô.

Anh vì cô, vì Lãnh Diệp mà cách mặt ông nội, cả hai không nhận mặt nhau.

Anh chính là người cố chấp như thế, nếu đã yêu thì không có chuyện buông bỏ.

"Lãnh Mục Hàn, giữa cô ta và ông nội, anh chọn ai?"

"Đừng gọi ông nội thân thiết như vậy, em và Lãnh gia chẳng có quan hệ máu mủ gì." Lãnh Mục Hàn điềm nhiên trả lời câu hỏi của Mặc Uyển Như, ánh mắt vẫn không dời miếng thịt trên chảo nướng.

"Vậy tại sao anh vẫn cứ luôn coi em là em gái anh?"

"Ba năm trước, hai từ em gái đã bị tôi vứt ra sau đầu rồi, tôi với em bây giờ chỉ có thể gọi là có quen biết. Em đừng tìm tôi mãi thế." Anh cẩn thận lấy miếng thịt nướng bỏ vào đĩa, tỉ mỉ trang trí vô cùng chăm chú.

Anh nói đúng, Mặc Uyển Như đối với anh bây giờ không khác gì người dưng. Cô ta ngoài chưa xốt trong lòng thì còn có thể làm được gì?

"Bà xã, ăn trưa nào~" Anh bê món ăn ra ngoài bàn, gọi cô đang cười lẩn lộn vì xem ti vi.

"Anh nói chuyện với thanh mai nhà anh xong rồi à?" Diệp Tâm nhìn vào trong bếp.

"Thanh mai nào? Anh không có!"

Mặc Uyển Như bước ra ngoài, đập vào mắt là cái nhìn đầy yêu thương của Lãnh Mục Hàn dành cho Diệp Tâm.

Người phụ nữ đó, sao lại may mắn đến như vậy?

"Cô có muốn ở lại dùng bữa cùng chúng tôi không?" Cô hỏi cô ta.

Mặt Mặc Uyển Như hiện tại còn đen hơn đất nòi, anh muốn có bữa ăn lãng mạn dành riêng cho hai người mà sao cô cứ muốn phá hoại vậy?

Nhìn Lãnh Mục Hàn một chút, Mặc Uyển Như trả lời:

"Thôi khỏi, tôi có việc bận rồi."

Khi cô ta đã ra khỏi cửa Diệp Tâm vẫn không rời mắt khỏi hướng cô ta vừa ra. Anh thấy vậy liền tò mò:

"Em đừng nói là em yêu cô ta rồi nhá?"

"Em là phụ nữ đó!!" Cô lườm anh.

"Đầy phụ nữ yêu nhau." Anh lẩm bẩm.

Diệp Tâm véo anh một cái, rất không hài lòng nói: "Vốn dĩ mua canh cho anh, thấy thái độ anh thế này chắc là không muốn ăn rồi."

Biểu hiện của Lãnh Mục Hàn thay đổi 180 độ, bay sang nhìn cô:

"Tiểu Diệp xinh đẹp, anh biết em tốt với anh nhất, mau lấy canh cho anh đi nhaa~" Vừa nói anh còn vừa bóp vai cho cô.

Diệp Tâm không nhìn được cười, con người này đúng là trẻ con hết sức. Cô lấy ra cái cặp lồng giữ nhiệt, múc một bát canh rồi đưa về phía anh:

"Uống đi để mau lành bệnh."

Lãnh Mục Hàn nhìn thấy bát canh thì do dự một chút, không còn hào hứng như về ban đầu nhưng khi thấy khuôn mặt chờ mong của cô, anh lại không nhìn được một hơi uống hết nó.

"Giỏi lắm!" Cô vỗ vai anh mấy cái tán thưởng.

Lãnh Mục Hàn gượng cười, sắc mặt dần dần kém đi.

Diệp Tâm cảm thấy có gì đó không đúng lắm, vội vàng hỏi: "Anh sao vậy? Không khỏe chỗ nào à?"

Anh khó nhọc lắc đầu, thực sự không muốn làm cô lo lắng.

Trán anh đầy mồ hôi, đầu óc bắt đầu choáng váng. Cô sờ lên trán anh, nhiệt độ rất cao.

Chẳng lẽ vết thương vẫn chưa khỏi dẫn đến phát sốt sao?

Suy nghĩ của cô còn chưa kịp dứt anh đã gục xuống bàn. Cô hoảng đến mức luống cuống cả tay chân, vừa cầm điện thoại gọi cấp cứu vừa lay người anh:

"Lãnh Mục Hàn, anh sao vậy? Mau tỉnh dậy đi, đừng làm em sợ!!"

"Alo, cấp cứu đúng không, mau tới địa chỉ...."

Sau khi ngắt điện thoại, cô lấy cái áo khoác vào cho anh, còn mình vẫn mặc nguyên bộ đồ ở nhà, khó khăn đưa anh ra ngoài.

Mạn Uyển Như vừa đi được một đoạn không xa liền có người gọi điện: "Tiểu thư, Lãnh tổng vào bệnh viện rồi."

Cô ta không kịp nghĩ ngợi gì liền quay đầu xe hướng thẳng về phía bệnh viện. Cô ta dời đi mới hơn năm phút, anh đã xảy ra chuyện được rồi hay sao?

Bệnh viện.

Diệp Tâm chờ bên ngoài phòng cấp cứu, không ngừng cầu nguyện anh đừng có chuyện gì.

Chỗ canh đó cô đã thử trước rồi, rõ ràng cô không làm sao mà, sao anh vừa uống vào lại...?

Mạn Uyển Như nhìn thấy cô liền chạy tới hỏi: "Anh Hàn, anh lấy làm sao vậy hả?"

"Tôi vừa cho anh ấy uống canh rong biển, anh ấy liền..."

"Rong biển? Diệp Tâm, nào cô rót cuộc bị úng nước hay sao vậy? Anh Hàn dị ứng với rong biển chẳng lẽ cô không biết? Rót cuộc cô hiểu anh ấy bao nhiêu?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Buông tay ngắn, hạnh phúc dài

"Rong biển? Diệp Tâm, nào cô rót cuộc bị úng nước hay sao vậy? Anh Hàn dị ứng với rong biển chẳng lẽ cô không biết? Rót cuộc cô hiểu anh ấy bao nhiêu?" Mạn Uyển Như tức giận quát um lên, kinh động cả một dãy hành lang, mọi người nhìn hai cô như sinh vật lạ.

Diệp Tâm trầm mặc, cô đời này chưa từng bị ai quát như thế mà để yên cho người ta, nhưng hôm nay cô lại yên lặng đến lạ thường.

Anh dị ứng với rong biển, vậy mà khi nhìn thấy nó vẫn còn uống. Lãnh Mục Hàn, anh là đồ ngốc sao?

"Tôi mãi mãi vẫn không biết anh ấy yêu cô ở điểm nào, cô căn bản chính là không hiểu gì về anh ấy. Từ khi gặp cô đến giờ cũng không biết là đã xảy ra bao nhiêu chuyện, cô nghĩ mình còn đủ tư cách ở bên anh ấy sao?"

Diệp Tâm vẫn im lặng, giờ phút này cô còn có thể nói gì được đây? Nhớ lại hai hôm trước khi cô gặp một bà lão trong bệnh viện, bà ấy đã nói với cô thế

này:

"Người yêu thương con ở gần con, sẽ không ít lần vì con mà quên mạng. Buông tay ngấn, hạnh phúc dài!"

Câu nói đó cô cũng chỉ coi là lời của một bà lão lú lẫn, không để tâm lắm. Giờ thì cô tin rồi.

Mới tuần trước, hấn vì cứu cô mà bị thương, hôm nay lại vì cô mà dị ứng với đồ ăn, Diệp Tâm cô chính là khắc tinh của anh.

Buông tay ngấn, hạnh phúc dài là ý nói cô phải rời xa anh thì anh mới được hạnh phúc sao?

Trên đời này thường có nhiều chuyện nực cười như thế, duyên phận khiến bạn yêu thương một người, rồi cuối cùng lại nhận ra người ấy không thuộc về mình.

Nếu đã không nắm được thì nên buông.

Lãnh Mục Hàn, là em hại anh. Từ nay, sẽ không còn ai khiến anh nguy hiểm tính mạng được nữa, em chấp nhận rời đi.

"Cô nói đúng, tôi không có tư cách ở bên anh ấy, sẽ hại chết anh ấy bất cứ lúc nào. Tôi đi! Giúp tôi chăm sóc anh ấy thật tốt."

"Cái này cô không cần lo." Mạn Uyển Như trả lời, giọng nói đã dịu đi đôi chút.

Diệp Tâm xoay người, nước mắt lăn xuống gò má, trái tim co thắt dữ dội.

Ba năm trước, lúc Mộ Tư Hàm phản bội cô, cô cũng không đau như thế này. Cô thế mà lại vì người đàn ông mới quen hơn một tháng kia mà đau lòng như thế.

Không rức rờ như mặt trời mùa hạ, nhưng đủ để khắc cốt ghi tâm.

Diệp Tâm từ lúc nào lại trở nên đa sầu đa cảm như thế?

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Đường Mộc Nhiên:

"Mộc Mộc, rảnh không? Đến đón tớ!"

Đường Mộc Nhiên ở đầu dãy bên kia nghe thấy giọng điệu bất thường của cô cũng phải dừng việc gõ máy tính lại.

"Diệp Tử, cậu sao thế? Khóc à?"

"Đến đón tớ rồi tớ kể cho." Cô nói rồi dập máy, không kịp để đối phương có phản ứng. Hiện tại cô cần một người để tâm sự, ngoài Đường Mộc Nhiên ra không còn ai thích hợp.

Chiều tối.

Lãnh Mục Hàn tỉnh lại từ phòng hồi sức, đầu óc vẫn còn choáng váng.

Mấy cọng rong biển khôn kiếp, khiến anh yếu đến mức này.

Nhìn quanh phòng bệnh một lượt, ngoại Mạn Uyển Như ra thì không còn ai hết.

Anh khẽ cựa người, Mạn Uyển Như nghe thấy tiếng động liền tỉnh giấc.

"Anh Hàn, anh tỉnh rồi!" Cô ta nói giọng mừng rỡ.

"Tiểu Diệp đâu?" Anh hỏi.

Nụ cười trên gương mặt cô ta tắt ngấm. Từ quý môn quan trở về, người anh tìm đầu tiên vẫn là Diệp Tâm.

"Cô ta hại anh như vậy, anh chưa thấy đủ sao?"

"Là tôi tự nguyện uống? Không liên quan cô ấy." Anh lạnh nhạt.

"Anh thật ngốc!"

Lãnh Mục Hàn không thèm để ý đến lời nói của cô ta, vẫn tiếp tục hỏi: "Diệp Tâm đang ở đâu?"

"Cô ta đi rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Tìm đâu cũng không thấy em

Tác giả: Trang Năm

"Cô ta đi rồi!" Mạn Uyển Như trả lời, đầu hơi cúi thấp một chút.

Người đầu tiên sau khi anh tỉnh lại nhìn thấy chính là cô ta, vậy mà người đầu tiên anh gọi tên lại không phải cô ta.

Lãnh Mục Hàn, anh có biết rằng anh rất giỏi làm người khác đau lòng không?

"Đi rồi? Đi đâu?"

"Nếu bây giờ em nói, chị ta quyết định rời xa anh, anh có tin không?"

Lãnh Mục Hàn nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của Mạn Uyển Như, thật sự không giống nói dối. Trong lòng anh xuất hiện một cỗ lo lắng.

"Em nói rõ ràng cho tôi."

"Chị ta cảm thấy anh ở bên chị ta gặp quá nhiều nguy hiểm, nên đã chủ động rời xa anh."

"Mạn Uyển Như, em lại nói cái gì với cô ấy đúng không?"

Lòng Mạn Uyển Như lại nhói lên một cái, anh mãi mãi đặt cô ta ở vị trí nữ phụ, luôn coi cô ta là người xấu như vậy sao?

"Em không nói gì hết."

"Nếu tôi không tìm được cô ấy, em cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa." Anh nói rồi dùng một tay thô bạo rút kim truyền đang cắm trên tay mình ra, khiến cánh tay bị rách đến chảy máu.

"Anh nghĩ cho bản thân mình một chút đi, ít ra cũng đừng tự làm bản thân bị thương như vậy." Mạn Uyển Như lớn tiếng, chỉ cảm thấy người đàn ông này yêu Diệp Tâm đến phát điên rồi.

"Không cần em quan tâm." Anh lạnh lùng bỏ lại một câu rồi đi mất.

Vừa đi ra khỏi bệnh viện, anh liền gọi cho thư kia Dương: "Mau cho người tìm Diệp Tâm cho tôi, tìm không thấy thì cậu cũng đừng quay trở lại công ti nữa."

"Sếp... Sếp à..." Trọ kia Dương còn chưa kịp nói gì thì anh đã tắt máy, tốc độ còn nhanh hơn vũ bão.

Anh là đang sắp phát điên rồi!

Nhà Đường Mộc Nhiên.

"Cậu thực sự muốn rời xa anh ta sao?"

Diệp Tâm hướng mắt về một phía xa xăm, nơi thành phố vào lúc chiều tàn.

"Cậu nghĩ tớ còn tư cách gì để ở bên anh ấy sao? Trong khi Lãnh Mục Hàn tìm hiểu mọi thứ về tớ, tớ lại đến cả thói quen ăn uống của anh ấy cũng không biết, suýt nữa thì hại chết anh ấy." Nước mắt cô trực trào ra, giọng nói đượm buồn.

Đường Mộc Nhiên nhìn thấy cảnh này mà không khỏi đau lòng, thà thấy cô khi bị Mộ Tư Hàm phản bội cũng không muốn nhìn thấy cô vì Lãnh Mục Hàn mà ra đi.

Đối với chuyện của Mộ Tư Hàm, Diệp Tâm trong lòng chứa đầy oán hận, còn lần này, cô lại ra đi vì lo nghĩ cho anh, trong lòng chứa đầy yêu thương.

"Thế bây giờ cậu tính sao?"

"Tớ muốn đi du lịch một thời gian, muốn quên hết những muộn phiền trong lòng." Nhấp một ngụm bia, cô trả lời.

"Lãnh Mục Hàn không phải kẻ bình thường, nhất định sẽ tìm ra cậu."

"Làm việc một chút với hệ thống kiểm soát hành khách của sân bay là được."

Chính Đường Mộc Nhiên còn quen mặt Diệp Tâm là hacker đứng đầu trong nước, mấy việc như này làm sao làm khó được cô.

Ba năm trước cũng vậy, cô cũng như thế mà thoát khỏi sự tìm kiếm của anh.

Đã sang ngày thứ hai, Lãnh Mộc Hàn gần như lục tung cả thành phố, những nơi mà cô hay đi và có thể đi đều không có chút tin tức nào.

Người của anh liên tục báo cáo, những nơi họ đi qua cũng không có manh mối nào.

Diệp Tâm rốt cuộc đã trốn đằng nào rồi?

Anh vừa gọi điện hỏi Đường Mộc Nhiên, ngay cả cô ấy cũng nói không thấy.

Anh phải làm thế nào đây? Dường như Diệp Tâm cô đã muốn trốn thì không ai có thể tìm thấy.

Ba năm trước để vượt mặt em, ba năm sau không thể để em rời xa lần nữa.

Nhưng tại sao, tại sao tìm nơi đâu cũng không thấy em?

"Lão đại, sao anh không thử tìm ở các chuyến bay ngày hôm nay xem có chị dâu hay không?" Đàn em của anh lên tiếng.

Bấy giờ anh mới tỉnh ngộ, sao anh lại quên mất vấn đề này cơ chứ? Rất có thể cô sẽ ra nước ngoài.

"Kêu người tìm kiếm tất cả lộ trình của sân bay trong thành phố ngày hôm qua và hôm nay cho tôi." Một tia hi vọng loé lên trong lòng anh, thầm cầu nguyện rằng sẽ tìm được cô.

Một tiếng trôi qua, khi nhận được điện thoại báo cáo, tất cả dường như đều nén thở.

"Nói đi!" Anh sốt ruột.

"Lão đại, tìm không được. Không có hành khách nào tên Diệp Tâm lên một trong các chuyến bay của hôm qua và hôm nay hết." Đầu dây bên kia run run lên tiếng, chỉ trực chờ con thịnh bộ của anh giáng xuống đầu.

Nhưng rất lạ, Lãnh Mộc Hàn im lặng đến dị thường, điều này lại càng khiến bọn họ khiếp sợ hơn.

Anh như quả bom nổ chậm, chỉ cần có một tác nhân kích thích là sẽ hủy diệt mọi thứ bất cứ lúc nào.

Tia hi vọng trong anh vụt tắt.

Nếu thực sự không tìm được cô, anh phải làm sao?

Đúng lúc này, Mạn Uyển Như gọi đến. Do dự một hồi lâu, anh mới bắt máy.

"Anh Hàn, tìm được Diệp Tâm chưa?"

"Em nghĩ tôi tìm được chưa?"

Nghe giọng của anh, chán chẵn là rất mệt, xem ra vẫn chưa có kết quả gì.

"Em gọi chỉ muốn nói với anh là, em từng điều tra được Diệp Tâm từng học công nghệ thông tin, rất có thể là hacker."

"Tôi biết rồi." Lãnh Mộc Hàn ngắt điện thoại, quay sang hỏi tên bên cạnh: "Hacker giỏi nhất trong nước là ai?"

Tên đàn em suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Tiêu Tần bên boss Lục đứng thứ hai, còn người đứng nhất thì không ai có thông tin."

Người của Lục Thiếu Phong, vậy càng thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vạ: Báo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Gặp phải cao thủ, Aries tái xuất giang hồ

Nghĩ đến tia hi vọng sẽ tìm thấy cô, dù là nhỏ nhoi nhưng anh vẫn phải thử.

Lãnh Mục Hàn gọi điện cho Lục Thiếu Phong:

"Phong, có chuyện cần cậu giúp!" Đầu dây bên kia vừa bắt máy, còn chưa kịp nói gì thì anh đã lập tức chen ngang.

Lãnh Mục Hàn là sắp phát điên rồi.

"Từ khi nào cậu khách sáo như thế, nói đi!" Lục Thiếu Phong trả lời.

"Tiêu Tần bên cậu, cho mượn vài ngày."

"Có chuyện gì sao?" Nghe giọng của thằng bạn, Lục Thiếu Phong hẳn liền có dự cảm chẳng lành, bên anh không phải không có hacker, sao phải mượn người bên hắn?

"Bà xã bỏ đi, hack mất hệ thống sân bay rồi." Anh thở dài.

"Hai tiếng nữa cậu ta sẽ ở trước mặt cậu."

Lãnh Mục Hàn tắt điện thoại, bắt đầu cho thu hết đàn em đang tìm kiếm cô lại, giờ này tìm trong thành phố cũng vô vọng, cô khắc chấn đã rời khỏi đây.

Người phụ nữ ngu ngốc đó, rốt cuộc sao lại lựa chọn rời xa anh?

Sao cô phải tự trách bản thân mình? Tất cả là do anh tự nguyện.

Đúng thế, anh biết đó là canh rong biển, nhưng vẫn cố tình uống nó, anh không muốn nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của cô.

Nhưng anh sai rồi, phụ nữ nhạy cảm hơn đàn ông, cô đâu có mạnh mẽ cỡ nào thì cũng là phụ nữ.

Diệp Tâm, em đang ở đâu?

Washington, chín giờ tối.

Diệp Tâm về đến khách sạn, mệt muốn rũ rời.

Trốn tránh một người mà mình yêu thương, không ngờ lại khó đến thế. Trên máy bay, cô không ngừng nhớ về Lãnh Mục Hàn.

Anh đã tỉnh chưa? Mạn Uyển Như có chăm sóc tốt cho anh không?

Anh có nhớ đến em như em nhớ anh không?

Muôn vàn câu hỏi xuất hiện trong đầu cô, khiến cô không thể tĩnh táo được.

Điện thoại trong túi sách rung lên, là Đường Mộc Nhiên gọi đến:

"Tớ nghe!" Cô ưỡn oải nghe điện thoại.

"Diệp Tử, Lãnh Mục Hàn rất lo cho cậu, cả ngày hôm nay tớ cá anh ta đã lật mọi góc ngách của thành phố B lên để tìm cậu rồi đấy."

Tìm Diệp Tâm thất bại, người đàn ông này sao cứ tốt hoài như vậy?

Một người cố buông, một người níu giữ.

"Cậu không nói gì ra ngoài đấy chứ?"

"Cậu nghĩ tớ là ai? Chỉ là cảm thấy anh ta thật đáng thương." Giọng Đường Mộc Nhiên trầm xuống. Cô thực sự tiếc thương cho mối tình của hai người này. "Cậu chắc là lời bà lão đó nói đúng sao?"

"Tớ không rõ, nhưng cho đến giờ y như rằng anh ấy đều vì tớ mà bị tổn hại." Diệp Tâm vừa nói, nước mắt vừa chảy xuống ga giường, cô càng ngày càng yếu đuối rồi.

"Cậu mệt, nghỉ sớm đi!" Nói rồi Đường Mộc Nhiên tắt máy, không dám nghe thêm nữa vì sợ mình sẽ khóc theo Diệp Tâm.

Yêu chính là khổ như vậy sao? Vậy nếu, chỉ là nếu thôi. Cô và Nhạc Tử Ngôn đến với nhau, liệu cũng sẽ có một ngày chịu cảnh như hai người họ.

Diệp Tâm và Lãnh Mục Hàn ít ra còn môn đăng hộ đối, còn cô chỉ là một nhân viên bình thường, lấy tư cách gì để mà với tới Nhạc Tử Ngôn?

Duyên phận giữa người với người, hoá ra lại mong manh đến thế...

Bên phía Lãnh Mục Hàn, Tiêu Tần đã bắt đầu làm việc.

Hai cái máy tính dòng cao cấp nhất ở trước mặt, anh ta một tay bấm máy này, một tay bấm máy kia, hiệu suất phải gọi là trâu bò.

Lãnh Mục Hàn đứng sau quan sát, đến cả mắt cũng lười chớp.

Nhìn dãy số chạy trên máy tính, so với ma trận còn phức tạp hơn, đây là điều khiến anh không thể có hứng thú với công nghệ thông tin dù chỉ một chút.

Mười phút...

Ba mươi phút...

Một tiếng trôi qua, vẫn không có tiến triển gì.

Tiêu Tần nhăn mày, anh ta chưa từng thấy phương pháp hack nào mà khó phá như vậy. Thực sự mỗi lần tìm ra lối đi thì lại vướng phải những rắc rối khác, càng gỡ càng loạn.

Lần thứ hai trong đời, anh lâm vào cảnh này. Theo ngành IT lâu như vậy, chỉ có một người khiến anh bó tay.

Có khi nào? Không thể, Aries thoái ẩn đã mấy năm, không có khả năng là cô ấy làm.

Nhưng...

Phong cách như vậy, ngoài Aries ra không còn ai có thể có được.

Chẳng lẽ, Diệp Tâm chính là Aries, hacker đứng đầu trong nước sao?

Nếu đúng như vậy, Tiêu Tần hôm nay đụng phải cao thủ rồi. Năm năm trước thua cô, năm năm sau tôi nhất định tìm cách đánh bại cô.

Diệp Tâm nhấp một ngụm cà phê nhìn màn hình máy tính, đối thủ lần này cô đã đoán ra được tám chín phần là ai.

Tiêu Tần, là anh ép Aries tôi tái xuất giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Sùng Vực: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.